

An aerial photograph of the town of Sremski Karlovci, showing a mix of traditional European architecture with red-tiled roofs and a prominent church with two spires. In the foreground, a large, semi-circular concrete stage is visible, with a bronze statue of a man sitting on the edge, looking out over the town. The background shows a river and a forested area under a clear sky.

Фестивал поезије
„СРЕМСКОКАРЛОВАЧКИ
ПЕСНИЧКИ БРОДОВИ“

Сремски Карловци, 2019.

5

Фестивал поезије
„СРЕМСКОКАРЛОВАЧКИ
ПЕСНИЧКИ БРОДОВИ“

Заједничко издање
Издавачи:
СК-АРТ Сремски Карловци
ЗД+, Београд

За издаваче:
Бобан Џевердановић и Анка Срећковић

Главни и одговорни уредник
Бранислав Санчанин

Рецензенти
Перо Зубац

Превод с италијанској језика
Драган Мраовић

Припрема за штампу и графички дизајн
ЗД+, Београд

Тираж
200 примерака

Штампа
ЗД+, Београд

Штампање књиге помогла је Општина Сремски Карловци

Фестивал поезије

**СРЕМСКОКАРЛОВАЧКИ
ПЕСНИЧКИ БРОДОВИ**

Сремски Карловци, 2019.

БРОДОВИ И ЉУДИ

БРОДОВИ И ЉУДИ

Пловимо бродом љубави
будећи страст Дунава
из које допире мала ноћна музика
Твоје очи су кормило
кроз које поново заволах себе и свет
Охоло
чуваш ме у срцу
Док
охоло сам заробљена у твојим чежњама
Милујем те и гледам кроз светионик
Причаш ми о небу и звездама
И шта се дешава када је месец млад
заливен бојама
И како је варљива земља
искована у ватри
због клупка издаје
Боли
Несигурности човека
Људи
У жељи да победимо време
и откупимо част
која нам се прожима кроз вене
И, гле
други бродови за нама плове
...Звона чудновато звоне
Заставе се виоре
Машу нам људи
Поклоне осмеха и благослове шаљу
Питам се: да ли је сан или прелепа јава?
Љубим очи свог кормирала
заједно са топлим ветром

Пловимо у даљине
Пуштамо малу ноћну музику да спокојно спава
У луци
Пристаништу
Великих топлих душа
....
Бродови и даље Дунавом плове
Проклето лепо
да бих заборавила своје снове...

Мирјана Бркљач Хемун

ПАНОНСКОМ МОРУ

Хвала ти море што си се повукло
Тихо
Полако
Не знамо
Када
Куда
Ни како
Сад на твој месту
Пшеница влада и таласа
А прошло је баш овуда
Народа маса
И ратова
И сватова
И црних и белих атова
И измешали смо се ко жито у млину
И поравнали ову равнину
Ако једну другима
Будемо радили о глави
Врати се море
Па нас све подави

Чедомир Врљеш

ЈАУК

О море, како се ти сналазиш
У толиком простору
С безброј бродова
Кад ја не могу
У једној соби
У једној улици
У једном граду
У једном животу
У једном гробу.

Дане Стојиљковић

ПОРИНУЋЕ

Некако око поноћи
Поринуо сам у Нишаву
Папирни брод
Пожутелих слика да плови
Дунаву и даље

Плови
Ђачко острво детињства
Жута стено узрастања
Плови Криви виру
Чаролијо упецане мрене

Плови
Магновење плаховито
Слутим те несаницама
Густим као глогова шума
У коју звезде не силазе

Плови
Пси лају на Месец
Који ратнички стражари
На палуби бранећи обалама
Да се заљубљене споје

Плови

Јовица Бурић Мајор

БРОД НЕИСКВАРЕНИХ ЖЕЉА

Ако икада будеш пала
у мрачни понор
неиспуњених обећања,
у амбис лажи и превара,
сети се мене, анђеле мој.
Сети се, да негде далеко
заиста постоји неко
ко може да ти пружи руку,
да те исконски загрли
и потисне сав бол.
Сети се, да негде постоји сунце
које сија само за тебе,
немирни поветарац
који само о теби шапуће.
Ако икада будеш поклекнула,
сети се, да неко
још увек има исцељена крила,
којима ће долетети
и састругати тугу
са твојих бисерних очију.
Сети се, да неко
још има карту
за пут ка острву наде,
брод неискварених жеља
са још једним празним местом.
Ако икада будеш издана
и бесрамно прогнана
из сопствених снова,
сети се мене
и мојих стихова
који су плакали са тобом

и размазивали
мастило прошлости.
Сети се анђеоски путниче,
да сам ја још увек ту...

Катарини...

Миодрај Бркин

БРОДСКА СИРЕНА

Какав је то звук,
када се чује сирена брода:
да ли тужи над болом растанка
или пева о жељи постанка.

Мирна луко, пожели му срећан пут,
на далека мора, до нових светова,
као мајка што испраћа чедо,
кад одлази од куће први пут.

Са дебелог мора сињег,
кад доплови из далеке луке,
у утроби носиће нове,
непознате мирисе и звуке.

Сирена бродска веселим звуком
пробудиће галебове снене,
који једра и катарке први дочекују.

Стари знанци, бродови у луци,
тако пуно дивних прича,
једва чекају да чују.

Оливера Шестић

БРОДОВИ И ЉУДИ

Води ме светлост краја тунела кроз таму,
осећам у већама бол.
Колико год желим да станем,
мислим на тај брод.
Чујем далеки глас,
са надом да ми је то спас.
Али опет, то је само глас.
Крећу ми сузе низ лице
јер можда никада нећу видети те птице.
Можда никада до брода
Нећу стићи,
никада мору нећу прићи.
Зато убрзавам корак
јер пут до краја је горак.
Тунел је хладан и мрачан,
отрован коровима и убојитим цвећем
са сјајем мртвог неба.
Постаје ми хладно
и губим близину брода.
Људи се укрцавају већ,
а ја тек на пола пута.
Ако ми израсту крила,
стићу.
Али овако само сагињем главу
и теже бивам.
Као да се скривам.
Мислим на таласе мора
Осмехе људске.
Хајде, буди се,
трчи.
Говорим себи.

Изненада опет чујем глас,
као да је ветар поред мене прошао
и осмех мали дошао.
Чујем музику у даљини
и дижем главу горе.
Крај тунела видим брод.
На висини неба
чудновати створ.
Рајска птица плава,
крилата
Из митова старих,
чудноватих.
Видим брод и људе насмејане
преживели су тунеле и
достигли су зраке Сунца.
Где се налазимо то?
Светлост Сунца ме буди из таме.
Не осећам у веђама бол.
Постаје ми топло
и пењем се на брод.
Свако је нашао своју срећу
живота и заборавио на сав онај бол.
Кренуо је брод.

Вивиен Куршовић

БЕСПУЋЕ

Педесете; кад пола тебе одустане,
а пола се још грчевито бори,
тај маестрални раскол изнутра,
а извана мирно у тишини пијеш каву.
Кад ти нешто одузме дах,
па се отвори танки пролаз смисла живота
кроз који се цео свемир слива
великом брзином пар тренутака.
Највише уживам у погледу
кад стојим на ивици разума.
Упалим цигару, отпијем гутљај кафе,
одселим се на Кубу, удам се,
растанем, живим како хоћу,
угасим цигару и кренем на посао.
Људи личе на бродове.
Као и брод, човек реагује на додир.
И пролазећи кроз животне бродоломе
неки остану насукани
на спрудовима своје туге,
неки лутају као уклети,
а неки стигну до своје луке.
Јесу, људи су бродови,
А, што каже Балаш, и живот је море.
Неки су као неусидрени бродови.
И најгоре што можеш да урадиш је
да се вежеш за такве,
верујући да ћеш им бити лука.
Бродови су безбедни у луци,
али то им није сврха.
Сви смо пуни ко бродови,
причајте ви шта хоћете!

Паметни су пуни сумње,
глупи су пуни себе.
Многи су пловили папирнатим бродовима.
Ништа. Донесите море,
да нацртам брод и отпловим.

Нашаша Ангрић

СМИРАЈ

Бродови који су дуго на пучини
плаше се пристајања.
Баш као и људи који се траже
по изохипсама судбине.
После широких пучина
и модрих дубина
свака обала је плитка хрид,
а лука тјеснац...
Како би пуст био свијет
Да нијесу остале ријечи.
Оне летве које плутају
и после најтежих бродолома.
Ти преостали комади дасака
у нашим главама
и на површини немирне воде
упорно траже друге
и смирај луке.
Коначно и да допловим
до пустог острва
оно би и даље било пусто.
Шта је острво са једним човјеком?
Бескрајна плава пучина.
Острва и људи пусти.

Предраг Н. Бубања

ПУЧИНА

Срели смо се
Као два залутала брода
На пучини живота
Када су нам буре
Повредила једра
Тешка туга душу стегла
Срели смо се на пучини
И не умемо одговор дати
Како смо се на том беспућу
Тако лако пронашли
Препознала душа душу
Помиловала нас срећа
Тамно око задрхтало
Од зеленог погледа
Пронашли смо се на пучини живота
Где нас је нада одвела
Да бродови заједно плове
Судбина је хтела

Аранка Киш

ЈОШ УВИЈЕК ПЛОВИМ

Тетурам самотно кроз живот уклету.
Хватајући се и за покидану сламку.
Знајући да се неминовно мора мријети.
Тражим само трен ту негдје у прикрајку.
Не тражите ме више у свом заборавау.
Нијесте ми никада ни пружали руке.
Ја сам већ одавно безумну изгубио главу.
У заблудама својим као избрисане поруке.
Откинуло се сидро мога залуталог брода.
Кормило се поломило и плови у неповрат.
Неприпадник сам овоземаљског народа.
Нормални ми је мир оно што је другоме рат.
Опет прсла једра плове пропалог једрењака.
Рањено корито што халапљиво гута воду.
Иако су одавно откинута весла слободњака.
Још увијек сам становник на небеском своду.

Душко Р. Неговић

СТАРИ БРОДИЋ

На крају Марине
Стоји један бродић
Запуштен и оронуо,
Без трагова живота на њему.
Његова власница
Пустила је да живот тече,
И бродић је постао стара олупина,
Кога су сви заобилазили.
Једног септембарског дана
На палуби крочи он са виолином у руци.
Песмом и причом
Поче да мења све.
Власници је вратио сјај у оку,
Вратио јој вољу за животом,
А стари бродић из дана у дан
Добијао ново рухо.
Засијао је веселим бојама,
Почео је нови живот на њему.
Подигао је своја једра
И запловио немирним рекама
Под заставом љубави!

Пламенка Пешић – Николић

ЛУКА НА КРАЈУ ПУТА

Младост као тек поринути у воду брод,
немирним морем смело ка сунцу броди.
Таласи модри пене к'о бисери мудри.
Чувај се, младости, опасних, стрмих хриди!

Човек на броду низ ветар једри и жури.
Ватра страсти и сласти у издаху цури.
На ватреном хоризонту, црвени божури.
Море, небо, ветар певају оду бури.

Све је ту што му души годи, што му треба.
Али сину муња и гром из ведре неба.
Изгуби кормило, немирно море вреба.
Брзином светлости мину живот галеба.

Сиви и тмурни, вуку се сви дани споро.
У коси сребро блиста као јутром роса.
У погледу нема више оног пркоса.
Морем још лута једна усамљена Арка.

Ни жеља нема, чему да се више нада?
Не сања мирне луке ни тишину хлада.
Зна, да овим бродом, пловити неће вечно.
Чекаће га, она лука на крају пута.

Светлана Тодоровић

ВОЈВОДИНА

Градим лађу од сећања и снова
на крму јој стављам облак ведрога неба
на једра оштар равничарски ветар
да још једном заплويم мојом равницом.
Дунав ме носи до српске Атине
да на мосту нацртам одавно избрисано место за љубљење
руком на којој су трагови њене косе
уснама које пеку од њених лажи
и срцем облутком гаженим безброј пута
на обали Штранда.

Чујем звук утихле тамбуре
сат на Петровадину ме подсећа
да се прошло време не враћа
да је љубав отекла са Панонским морем.
Веслам до поносног Бечкерека
широким улицама тражим млађег себе
да се исвађамо, исплачемо и помиримо
код «Зеленог звона» усидримо.
Вихор ме баца до винородног Вршца
у загрљај лепе дугоноге
да паром усана поједемо зрно грожђа
и телима оставимо тајни траг за будуће дане.

Здраво Бачко прими моју лађу!
Упијам мирис палићког језера и прашину
тек стасалог жита
на чијем класу налазим прамен плаве косе и сећање на
плаве очи.

Када лађа стигне у своју луку
распустићу своју посаду од година
да у сјају ока и дубини срца
остане моја Војводина.

Милош Марјановић

СТИХОВНИ ПОРТАЛ

Над Дунавом а над центром града
Песников ту брод се укотвио.
Ка небу је овде променада
оних које стихом освојио.

Овде живи с мртвима беседе.
Моћни портал стиховима творе.
Вечно живи Песници се буде
да кроз наша уста проговоре.

Радост наша њима свећни пламен.
Са трептајем који срце твори
подрхтава и надгробни камен.
Све таласа љубав ту што гори.

Ватра ова Карловце племени.
У чокоту зрна јаче бубре.
Владичански двори вазнешени
у астралном светлу тад трепере.

Гимназијски ђаци песму поје.
Милује их од песника ватра.
Кад тропаре свецима утроје
Врата небног раскриле олтара.

Лавље главе четири оцила.
Енергија силе миленијске.
Вода фрушка у њих се улила
с кодом моћним горе светогорске.

Милораг Мишо Куљић

МОЛИТВА ЗА СПАС

Кад ветар тешком јемом пробуди,
таласе, сидра, заспале аласе
док пени талас од срџбе и студи
најјаче се грле, бродови и људи.

Таласи бацају све што их дотакне
уморни морнари моле громове
да их из водене чељусти макне
сачува њих и све бродове.

Небом се вију тамни облаци
плаши ноћ пуна безнађа
чује се зора која јеца
одавно стигла, ал се не рађа.

Небеске туре за људске буре
старе и прошле, нове тек дошле
ломи их немир сред модрих вала
држи се смртниче, далеко је обала.

Немој у дубине, не ломи их тако
нису им судбине зашивене јако
тек профирцане мрежом и пеном
већ искидане оштром стеном.

У таласе гола поцепена једра
желе мирно небо, нова јутра ведро
није им страна ни предалека
молитва за спас брода и човека.

Грле кормило ко' јединог брата
и сломљена весла као живи род
чувају бродове ко' рођене прагове
јер тако живе човек и брод.

Сања Манчић Алексић

МОРЕПЛОВЦИ

Бродови су лепе куће путујуће
што доносе и односе
добре вести и дарове,
многе снове и надања.

Најављује авантуре путовања,
где се дружи где се сања
свесазнања, сусретања, радовања.

Морепловци дивни ловци
на лепоте многих мора и острва
откривали континенте
трговали, превозили, путовали.

Крстарице многе знане
возиле су дивне људе
учењаке, свезналице, многе ђаке.

Сад су блиске стране света,
ни праискон сад не смета
да бродови живи створи
са људима чуда праве, баш не маре.

Љубави су тако многе настајале
на палуби белих јахти
све уз звуке тамбурица
богаташа и zgodних снаша.

Смиљана Божић

СВЈЕТИОНИК

Дани се нижу, и године роје...
Зар, да успомене морнару море боје

Препусти се цијели новом валу
Разапни једра
Заборави ране, мрких хриди срам
И буди једрењак којег вјетар љуби
Пучине миљеник
Мјесечевог српа брат
Осребрен звијездама
Милуј вале своје
Свијетли твој је пут.

И, ко зна гдје, и ко зна кад
У мирну луку једна лађа пристаће
Дубоког мора вјечита слутња
Звјезданог неба – на прамцу знак
Непобједив, јак
И безазлен
Лак

Горан Пилиповић

БРОДОВИ И...

Мој је живот непрекидно путовање
Тражи брод на коме да се укрца
Одлуке до луке чека раздање
Прати пут до љубави и нечијег срца.

Развијају се једра пријатељства од места до места
Да се срећом части и разгали
Узбуркана струја га носи попут протеста
Као да се животом шали.

Бродови су моји снови и живот
У њима је богатство открића и живљења
Ту и тамо пристају уз док...,
Понекад су узрок немира и бдења...

Мој живот је крстарење кроз време,
прати га песма уз брујање бродских мотора,
носи причу једне усамљене жене
о којој говоре на лицу прегршт бора.

Бродови и даље воденим струјама плове
носе успомене на нека места и људе,
ону љубав која преплављује снове
песму таласа који немирним водама дангубе...

Снежана Шолковић

СИДРО

Кô старац и море
Кô Синбад Морепловац
Усред свитања зоре
Моје срце је ловац.

Кô Посејдонова гнев
Душом се расипа бес
Кô харпун ил' топовска цев
Лагано се ослобађа стрес.

Пловим својим чамцем
Док сунцобран ме штити
Циљам вешто мамцем
Плен се не може скрити!

Сунце пржи, ветар ме држи
Сирена ме мами, остајемо само
Ко ли је бржо – биће до сржи
Отимам се дами, а предајем тами.

Јасмин Р. Агемовић

НА КОПНУ БРОД

Додирујући небески свод
путујући незнано куд
и путника непознат број,
плови неки чудни, копнени брод.

Само је наизглед усидрен он
ноћу осветљен као бастион
у луци привидно увек истој,
а лукама његовим и не зна се број.

И као што чудан је тај на копну брод
и лукама његовим имена су чудна,
зову се:
Љубав, Радост, Срећа и Туга,
Бол, Патња, Два најбоља друга.

И све ми се некако чини
док плови на месечини
тај чудни копнени брод,
не плови то он,
то живот наш плови,
ка пучини.

Милораг Хинић

СТАРИ КАПЕТАН

К'о насукан скелет уљешуре беле,
сан рибара свију, моћног Моби Дика,
спустила је тихо своје груди свеле
црвоточна лађа крај светионика.

А силно су, силно тукла њена бедра
по равници плавој прогонила вале,
мирис океана ширио је једра
док пловидбе сјајне најзад нису стале.

На палуби сенка старог капетана,
к'о да јеца дрво док се по њем' шеће,
то кормило тражи рука изборана
сломљен јарбол грли к'о тужно распеће.

Памти он још звекет челичних харпуна
и претешке мреже у квргавој руци,
те како су песмом славили Нептуна
спуштајући сидро у жељеној луци.

По запису старом, тек у сутон дана
дуну топли југо, долетеше птице
а плима донесе вале са свих страна,
пред починак лаћи да умију лице.

И к'о тихи јецај поврх морске пене,
као шапат лире кроз трептаје воде,
о морнарској слави тада песма крене
и о галијама што по свету броде.

Стихови о крају света где се страда
од чудесних бића са дна плавих гора,
о чамхији клетом што весла до Хада
и пророку што је раздвајао мора.

И како је Парис због лепе Хелене
дозвао злу коб на зидине Троје,
како је Одисеј слушао сирене,
привезан за јарбол крај посаде своје.

О флотама моћним што су звезда трагом
пратиле Колумба, храброг Магелана,
ка земљама новим и за сјајним благом
пловиле лагано преко океана.

А кад песма стаде и кад сунце зађе
ка обали пође безброј морских руку,
оронулу лађу да свој покој нађе
стадоше лагано ка мору да вуку.

По пучини кобна преломи се јака,
присећа се сузни старац кад је млад
угледао лађу ту пре пола века
и к' последњој луци са њом плови сад.

Серијеј Лакић

БРОДОВИ

Бродови, бродови плове,
пучина плава их зове,
на путу што нема краја,
где море са небом се спаја.

Бродови, бродови броде,
на путу звезде их воде,
облаци небом језде,
хоће да сакрију звезде.

Дању и сунце кад зађе,
прате их небеске лађе,
упоред путују с бродом,
облаци, небеским сводом.

Кадкад се отвори море,
вали се големи створе,
у борби прса у прса,
на све ил ништа се боре.

Бродови, бродови плове,
да открију светове нове,
бродови, бродови жуде
да споје земље и људе.

Да споје исток и запад,
да споје север и југ,
са краја на крај света,
пут им је далек и дуг.

Они не познају границе,
плаветно море им дом,
луке, пролазне станице,
да одахну на путу свом.

Бродите, бродови моји,
путујте стазама својим,
путујте, немојте стати,
нек мирно море вас прати.

Желимир Новаковић

КОНЦЕНТРИЧНИ КРУГОВИ

Једном сам видела галије царске
имале су једра са печатима цара Душана,
жене робиње у белим ланеним хаљинама
су ми махале и показивале своје уплетене косе,
одсецале су перчине и правиле мердевине
да се уз прамац попнем.

Онај црв што увек у све сумња
ме саплео па сам почела да размишљам
и где одсекоше им главе и побацаше у море
и ја не стигох до палубе.

После сам видела цара Душана
како се наслања на жезло и скиптаром ми маше,
помислих ево и овоме ће да обрију главу
па да је баце у море
због оног закона, око за око, зуб за зуб,
ал' нису хтели ил' нису смели
из његове круне камен да бацају...

Стварно сам видела галије царске
узводно од Јонског мора,
на обали сам боса скупљала шкољке
због бисера...
не нисам их продавала, нисам хтела,
ређала сам их у читанке и децу учила
да је време на земљи ништа
и да све се понавља у једнаким круговима.

Драјана Бурковић Тошић

ПУТ

По језеру, магли,
Црни брод мили наопако.
Превозећи оне
Што не могу да се врате.

Час судбине,
Као пас цвили ледено,
Над језером
По којем се вода не узбуркава.

У броду човек
Побеђује богове, ломећи једра
Дршком мача,
Страхом окован.

Пут га тера,
У сусрет непознатом
Кроз душе
Које ходају међ' њим.

Страх у њему
га кочи, гризе,
Човек у њему
Гура сурово напред.

У мркој тами,
Међ' хиљадама оних
Који више не иду,
Путују заједно,
Једна нада, и један човек.

Кристијан Гавранић

ДОК ЈЕ ВОДЕ ДА БРОДОВИ БРОДЕ

Већ одавно ја не спавам ноћу
Нити једем нити воду пијем
С флашом вина бродом теби доћу
Да те њежно к'о некад покријем
Пољупцима
Нама тако знаним

Већ одавно сви јарболи вити
Поздрав шаљу у даљине знане
Коњи врани не могу те скрити
Док таласи душу тобом хране
Да ја тугу
Од срца одстраним

Већ одавно звуци виолине
Хране пјесму која тобом дише
Да се сидро сво у љубав вине
Да на мору волим те највише
Душа патна
Болнога поете

Већ одавно поља и ливаде
Кућа су ми којом вихор збори
Да на крми ми смо срне младе
Твоје очи сјајне к'о прозори
Да ми јутром
И ласте долете

Већ одавно знају то и птице
Твоје име моја је поема
И мој брод си на врху литице
Коју створи за свога боема
 Док је воде
 Док бродови броде

Милораг Мишо Бурђевић

БЛАГО МЕСЕЧЕВЕ ШКРИЊЕ

Захватила сам дланом делић дунавског вала
И у њему усидрила малу шајку
да на њој сновијају Песник и птица.

Песник је, немиру потчињен,
забацио у воду паучинасту мрежу
пуну бисерне стражиловске росе.
Чекао је да се најлепша песма
упеца на мамац слатких обећања.
Птица је ћућорила
о непредвидивости Дунава,
грању – постељи уснулих русалки,
скривеним адама спремним
да загризу кормило.
Глув за стварност,
Песник са прамаца спусти
златно перо ждралапа њиме
уловљене стихове помилова као драгу.
Чаробне речи су се ускомешале и
уз перо успузале.
Песник их је брзином мисли у једру уплео.
Ветар уздахну и шајка заплови.

Положила сам благо из длана
у месечеву шкрињу сребрну.
Моја су неопходност:
шајка – да ме врати обали,
птица – да ми чува Песника,
Дунав – да ми стихом мир донесе.

Дина Заварко

ЧОВЕК НА БРОДУ

И не брините се! Човек на броду,
правда га светлости води,
лепота истине зари, не,
он нема колебања док броди.

Човек на броду?! На другу обалу реке плови,
бура се диже, прети и грува,
дубоко загледан у лепоту живота,
разумно спокојство чува.

Због засађених винограда, сочних,
што су му потреба срца жива,
због душе и њеног дивног закона
да до праве љубави доплива.

Да у себе унесе укус тог блага,
и обећање љубави следи,
док вешто бродари реком живота,
разуме да само вољен вреди.

Немирна река што се таласа,
светао пут му не заклања,
зна, и он мора научити да воли,
и том задатку себе поклања.

Бродим у Царство Љубави, пева,
а, ви, ветрови, ко да ми баш ништа не прети,
носим у наручју лепоту човека,
и њу ћу у Вечну Радост унети!

Вера Д. Рајаковић Васиљевић

ПОСЛЕ БУРЕ

Брод у бури луку спаса тражи,
У магли му се само беласа траг.
Мирише очај, броје задњи сати
И замишља загрљај неког ко је драг.

Душа се спрема на последњи пут,
Поглед још само пучину грли
Брод слаб к'о орахова љуска
Последњем своме уточишту хрли...

Помрчина густа већ дуго влада
Обгрлила воду и небо без звезда
Ал' ево један се танки проби зрак
Жели да силну помрчину заузда

Полако румен се на хоризонту јави
А неким чудом и ветар нагло стаде
Умири се брод, у души нестаде очај
Јави се снага и трачак нове наде

И мирна лука сад је све ближе
Нова се будућност већ сада смешка
Још једна олуја је преброђена
Наставља се животна борба тешка

Гордана Кашић

ЛАЂЕ

Гледах, тако, како плове лађе...
Одваљали таласи их тамо
где не може жеља да их нађе,
где их чежња пушта грли само.
Лађе плове, лађе ли се ломе,
како коме запало Усуда,
како једра заплела се коме,
како бура одува их луда.
Лађе плове... Неке и потону,
не зна им се ни гроба, ни данка.
Божја воља, ил' ушур Сотону?
... Оста човек да се вазда вајка.

Мирјана Ранковић Луковић

БРОДОМ ОД ПАПИРА

На обали реке којом снови плове
Чекам да пристане брод од папира;
Хоћу да укрцам део свог немира,
Одбеглог из кошмара ноћи ове.

А све је почело уз последње вече,
Док је бледи месец испраћао дан;
Ја сам будан маштом припремао сан,
Сусрет са жељом што чежњу изрече.

Ал' пустоћа ноћи појела је мир,
Изнела из ока потку одмора,
У душу увела мрскога злотвора,
Несаницу, муку – сав ђавољи хир.

Радојица Перишић

БРОД

Срећемо се опет
после живота а пре смрти
на броду што плови уклет
по једној танкој црти.

Пре него што се развали понор пред нама
и нестанемо неми и голи
на пречац свануће тама
и нестати све што заболи.

Милош Јефџић

БРОД КОЈИ НИКО НЕ ЧЕКА

Звук виолине
једрењак и море
ти и ја боси на палуби
у сањивом загрљају
насукани
далеко од људи
пред само цветање
пустиње Атакаме
где правиш папирне бродове
док ја сањам дрвене јарболе
и твоје руке на кормилу.

Једро носи
мирис аргановог уља,
док твоји прсти миришу на Пустиињски цвет.
Пијемо чај од менте,
у врту Менара.
Живимо најлепше заласке Сунца.

Палме и снежни врхови
колач од цимета,
и неке уске улице које личе на нас
бродове,
за које нема места у луци.

Ти си весник даљина,
Снажних олуја, бродолома.
Свежеш речи у харар
и пустиш да их носе неки тешки бродови.
Без сидра.
Они који путују
тамо где их нико не чека.

Јутро је,
слушам таласе
одевена у боје лета
и тражим брод,
који нико не чека.

Хелена Химел

ПРАЗНА ЛУКА

Испловио је брод из Луке,
никада се неће вратити,
брод из Луке у даљине пуке,
зар ћеш за њим жалити.

Ти га ниси никад хтела,
ал га ниси хтела ни другој дати,
ти си хтела али ниси смела,
својим робом га називати.

Лепо је било имати га уза се,
искористити га за сваки сопствени хир,
уза се лепо било, ал он више не да се,
треба и њему нека срећа и мир.

Немој рећи да сад жалиш за њиме,
па посматрала си га увек као ствар,
жалиш за њиме, али са чиме,
твоје срце је само прљави гар.

Он сад другом водом броди,
он сад другој Луци иде,
другом водом броди, с другом љубав води,
немој да ти друге сузе виде.

Шта је сада Луко, бродови ти стари не ваљају,
сад над свима губиш моћ,
стари не ваљају, нови не пристају,
а он, он ти више никад неће доћ.

И да знаш жао ми је моја Луко,
што ти боља била ниси,
Моја Луко, моја давна муко,
заувек сад празна (сама) ти си.

Бранислав Видаковић

СЛАТКОВОДНА ЉУБАВ

О господину Дунаву и госпођи Сави
љубавна је ово прича.
Не раздвајају се већ вековима,
нит' лети, нит' кад је зима-цича.

Кад се пред уваженог господина Дунава,
давно, под тврђавом, промолила Сава,
он одмах рашири руке, помисливши:
– Свих ми јесетри: ова је права!

Док му је Сава, права дама,
прилазила у плаво-зеленом плашту,
гос'н јој Дунав понуди десно раме
осетивши како му ова госпа распаљује машту.

Сплете Сава прсте у таласасту дунавску косу,
па не скинувши рукавице од пенастог веза
просу љубавне чари вечног нераздвоја,
к'о каква чаробница или принцеза.

И то је та прича:
од кад се сretoше
код белoга града
уважена госпођа Сава
и велики господин Дунав,
као и у сваком браку,
каткад мирно теку,
каткад се мешкоље у мраку.

Гордана Влајић

ПЛОВИДБА ВОДОМ ПОД СВОДОМ

На неком,
било каквом броду,
на мору,
Дунаву или
далеком океану,
отиснуо си се
са надом,
кад пређеш
линију пољупца неба и воде,
да је тамо твој град
племе
или извориште слободе.

Како су с неба лепи бродови,
земаљским шаром!
Човек броди,
као Ноје
у габаритима бродова,
у утробама бродских соба,
као Јона,
лако сече миље,
а зором на прамцу
сабира земаљске године.

Са брода је небо ближе,
па пружаш руку Сунцу
да га скинеш са небеске полице
да позлатиш
снове и
далеке

остављене
чекалице,
срцу узданице.

На неком,
било каквом броду,
на мору,
Дунаву или
далеком океану
отиснуо си се,
у модрим дубинама
крмарећи смело
кормилом
десно или лево
воља ти је.

Јагранка Виџас

БРОДОВИ И ЉУДИ

Бродови и људи једно те исто
Вјечна тајна испод плавог свода
Вода је небо, безбојно чисто
Привиђа се између слобода

Бродови плове, одлазе људи
Копне, нестају, у себе се селе
Страх од спознаје савест буди
Од силњих жеља ништа не желе

Има ли вода без граница
Луке спаса су без везова
Храни нас нада да би воде
Могле довести до слободе

Тамо где бродови делују моћно
Док се океани не нашале с њима
Судбина се с нама игра даноноћно
Бродови су нам зато у мислима.

Владислав Влаховић

БРОДОВИ И ЉУДИ

У даљини некој дуж плавога свода,
Одјекују сирене са Дунавског брода.
Чуше их и људи са Обедске баре,
долазем им с димњака сигнали од паре.

Разлежу се одјеци до у цик зоре
похрлише људи да виде то “море”!
Док на обали од народа врви,
с брода људе поздравља наш капетан први.

Обучен у бело за кормилом стоји,
смело покушава “море“ да освоји.
Таласи се буне и све више дижу,
и силне ударце све по прамцу нижу.

Капетан се не да и кормило стеже,
грдосија брода таласе сад реже.

Ал не дуго, поста и он срца мека
кад угледа драгу на мосту да чека.
Свако јутро снена дочекује зоре,
и Дунав и капетан красе њено “море“!

Снежана Гаџулић Обрадовић

МОРЕ БЕЗ БРОДОВА

Ево, море сам!
Без бродова.

Умивам сузама
Последњу
Чисту кап
Моје душе.
Лутање се скрасило
У бол.
Даљине пјевају
Пјесму
Заспалих капетана.
А висине
Личе на бродове
Што по мени плове.

Драгица Жгратић

СРЕМСКО-КАРЛОВАЧКИ БРЕГ

На самој граници Срема,
На брегу заблиста жена,
Под сунцобраном се скрила,
Каква је то лепота била!

Мој брод испусти пару.
Ја изгубих у трену главу!
Из руку испустих двоглед,
Немоћан укочих поглед.

Сирена бродска са паром писну...
Суза ми низ образ клизну.
Крај те лепоте човек се створи,
У срцу ми рану тад отвори.

Дунавом сам потом пловио много.
Лађарио сам докле сам мог'о.
Сремски брег ми увек оста' са десне стране,
На левој лечим најтеже ране.

И баш када сам изгубио наду,
Угледах сликара у храстовом хладу!
Како слика баш онај брег.
Узалуд људино, па сад сам сед.

Кажем сликару: „Ја немам пара,
Да ти дам колико та слика ваља.
Зато, нека је гледају други...
Да неко други сиреном труби. “

Сликар се у чуду нађе.
Да би било ту све слађе.
Без увода ми само рече:
„Баш тебе сам чекао човече! “

Шетао сам овде моју жену младу,
А сада сам сâм и сликам у овом хладу.
Зато сликам то дивно цвеће
Какава је то жена била, човече.

Шта да му кажем?
Зар да га лажем?
До сад сам желео његову срећу!
О томе више певати нећу.

Милагин Мрђеновачки

РЕКА И ЉУДИ

Нећеш ми веровати
али та река и та пловила
на њој, за мене су одувек
били велика тајна.

Кад год се наши погледи
сретну, тад схватим да
више ништа није
нормално у животу моме.

Па узимам пецаљке
и одлазим на њене обале
да се мало бећарим.
Тај мали рај, чува тишину
и мир. Пронаћи ћу те делове
њеног раја и један део
задржати за себе. Ћутаћу
у тишини и гледати
бродове, пловак и његове
вибрације што ми шаље
поремећене таласима, али
ја верујем у њене емоције
и не одустајем.

Кажем ти да је она за мене
велика тајна. Та река и ти
бродови на њој што их више
гледам дођу ми као магија.

Осећам да се поистовећујем
са њеном обалом.

Иван Букинац

* * *

Злокобнији од кривице чиновни су Вам на раменима.
Господине Адмирале, а олупина на дну мора?
Лула, као оптичка варка у мирнодопским временима
зар да је симбол самодопадан, без дима и поговора?
Разумљиво да сте поносни на број опловљених миља.
Легенда о Морском Вуку по правилу нас фасцинира,
рачунали сте на то у збиру свеколиког изобиља
које заслепљује очи са ширита Вашег мундира.
А олупина? Немате звездицу за ту тамну флеку,
гланцали нисте то сећање да се поред других цакли,
пустили сте воде да растачу, раскивају и секу
са великом страшћу резбарен прамац. Нисте се
помакли.
Питате се, како је тако чувана тајна откривена?
Има ли право да на чин безимена удари герила?
Заборављате да је плима мистеријом одевена
хамлетовски одиграла, не признајући ни да је била.
Заборављате на струје што судије су пловидбе сваке,
на њихове крабе – језику знакова учене шаптаче,
на коњице, крилате раже и сирене, на вилењаке –
ништавни, незнатни Вама, уприличени да не значе.
Та олупина је прво брод била, Господине Адмирале!
Некога су његова једра водила ка обећаном сну.
За официрску част држаше се наде док су умирале
не слутећи да се држе за камен који их вуче ка дну.
Зато Вам не пружамо руке, ми, из ништавног ништи.
Вашу ће са рукавица флеку прекрити већа флека
јер злокобност кривице ненадано крене да тишти
и не мари за чиновне, пресуда не може да чека.

Тања Ђурђевић

ПУТОПИС СРЦА

У једном сићушном кутку планете,
у бившој земљи Јужних Словена,
постоји соба, бијела, уштиркана, крцата књигама
и ријетким травама,
постоји постеља у којој свијетом путује жена
упркос дијагнозама и зачућеним мудрим главама.
Та појава није честа, да се путује из мјеста
чак и кад имаш непослушне ноге и уморна плућа,
да границе не поставља ни небо ни кућа.
А можда је баш у томе ствар,
што њу воли морнар.

Испод срца јој урезан ожиљак од морске траве,
некад је пливала, као сва ћеца, скупљала шкољке,
гледала како Сунце у сутон нестаје у ували,
у крви јој остала со
и један бродич, посве мали.

Тај рез је имала и раније,
Лош откад је од његовог ребра створена,
а од њених ребара истесан костур његовог брода.
Трава га је тек продубила, зато се рећи усудила
да нема никог пречег, ни Бога ни рода.

Бијела соба поморцу је пристаниште, њен јастук обала,
па осјећа и оно што никад није пробала.
Зна како прамац сијече таласе док промичу
рудници сребра,
како се мирис мирте и кадуље упетља у једра.
Свакоме ко умије гледати покаже

умјесто капилара разгранато дрво маслине,
у зјеницама наранхе.

Све је то запечаћено још некад давно,
док су се мапе свијета цртале руком,
а игле компаса магнетисале трљањем руде
 плавкасте боје,
каже му често – тим плаветнилом бојене су очи твоје.

Једном је пловио крај пиринчаних поља
и није јој писмо стигло дуго, дуго,
али зато је стигло нешто друго,
зрно риже, на њему исписано име,
носи га око врата на кончићу, кад су оштре зиме.

Из ината дише у ритму Морзеове азбуке,
онда кад њено срце ради по свом, па у ропцу кида
тканину спаваћице.
Тих дана он прати вјетроказе у облику рибе или птице,
сваки удах и издах слово је или пауза,
шифровану поруку из вјетра прстима заузда.

Неки људи се роде да плове, неки опет узалуд
 троше друмове.
Њена судбина збунила је неке паметне умове,
тако је то кад се родиш да биљежиш путописе срца
 док не сагориш,
и том искром не спалиш лађе,
кад то одлучи неко горе.
Дотад, од хиљаду жеља она не бира ништа друго,
само добар вјетар и мирно море.

Дарија Марковић

ОНКРАЈ БРОДОЛОМНОГ СВЈЕТОНАЗОРА

На рубу недовршеног океана
архивирам пакете рециклираних свески,
непроцењива беспућа које је докони човјек одбацио,
и разврставам крхотине психе у потопљеној галији.
Записујући хармонију из огртача вјекова
јотатоне евапориране соли удишем кроз носнице,
ослушкујем урлике трансилванских вампира
и бакрослузом (ван)земљана лијепим отргнуте странице
са старом пожутјелом ћирилицом којом су писали
Срби и Руси.

Сазнајем снужено да је Еуроландију дочекала судбина
Атлантиде
док се игром случаја Амероландија преселила на мјесец
(бог те питај који) у потрази за новим изворима
енергије.

У графитном срцу брижно скупљам беживотне фосиле
и несувисле полупромашене алге
које је тек (не)заборав сачувао када су се електрони
разлетјели

преко граница Васељене у неку другу (Не)Насељену.
Но, како су према оцу Шенои Хрвати појели дјецу,
ове празноглаве дискусије постају све више
закулисне приче за нека будућа покољења.

Наравно, на крају баладе потпуно сам непотребан
као и сидро бачено у отровно море (мртвопухало)
онкрај бродоломног свјетоназора.

Поштеди ли нови Велики потоп ове пријемчиве ретке
можда ћу уз нешто сирове среће (као Кевин Костнер)
пронаћи границе копна насељеног правописом и
калиграфијом.

Како бих осигурао опстанак успут се фикса таласима
будућности
и просипам бисерје у блатњаву каљужу без рубова
и конца
моћан као Ријеч након генезе у Ноиној корабљи.

Иван Гаћина

КАДА БИ МОГАО

Дао би све за нека нова јутра
И загрљаје, љубав расипао
И тебе обасуо собом.

Прекрио се јутарњим умивањем,
док роса влажи, таласи обалу милију,
У заносу време да са тобом пролази.

И када би трачак среће уграбио
опет би мирисом тијела твога
мирисао себе.

И од росе и свега што мирише на свијету овом
љепши је мирис тебе, док си поред мене,
и љепоте воде што носи освјежење и живот у даљину.

И чекали би бродове среће да пристигну
И на пристаниште истоваре све наше жеље;
грам среће, загрљаја, радости, живота и свега
што сада неће....

Само када би могао,
А могли би да пробамо!

Ненаг Симић

О ЈЕДНОЈ РИЈЕЦИ

У смирај дана посматрам бајну слику
Са брежуљка изнад Дунава, док сунце губи свој жар,
А тиркизно небо прелази у нијансе разне
Црвенећ' и пламтећ' као надолазећи пожар.

Све се то осликава у вијугавој ријечи
Као у зеленом тепиху одмотаном,
Забљесне свјетлост на меким таласима
Прије него се изгуби у свијету воденом.

А она, безусловно и непрестано тече
На своме бесконачном животном путу,
Осликавајући тренутке туге и среће
У вруће љето и у зиму љуту.

Тече у сталној и вјечитој жељи
Да мијења ширину обала и своју границу,
Губећи се у даљини вијугавим змијоходом
Урезујући се дубоко у равницу.

Таласа ријека и иде у недоглед,
Кривудава нестварна и никад иста,
Понекад набујала, подивљала и мутна,
Понајвише мирна, кротка и бистра.

Шапуће, гргољи док се према ушћу шири
Не плашећи се да је то њен завршетак.
Зна ријека да никад не умире и нема краја,
Сваки њен улив је улив у нови почетак.

Момчило Момо Тубић

БРОДОВИ И ЉУДИ

Сваки брод има своју луку,
Сваки човек има своју муку,
Њу искрцава, терет олакшава,
Обнавља се цео, у жељи сав врео!

Бродови плове по морима, океанима,
Сатима и данима,
Људи прелазе препреке исто,
Неки прљаво, неки чисто.
Жеља морнара никада не тоне,
Глава његова никада не клоне,
Суза у оку се ретко сливала низ лице,
Бродови су људске матице.

Бродови су као људи,
Усидре се у мирну луку,
Чекају пловидбу нову,
Нови животни знак,
Сваки човек у животу
Мора бити врло јак.

Човеку који нема завичај,
Који нема своју луку,
Нико неће пружити руку,
Он лута безвољно, без циља,
Без свог вечног окриља.

Теодора Пејровић

НАГОВЕШТАЈ

Прочитај дневник демијурга
Каноне у сенци кипариса
Тренуци за интроспекцију
У прелудијуму поред обале
Тешки ланци су раскинути
Реликвије су доступне
Енергија елемената траје
Све све наговештава
Брод у луци

Милан Драшковић

ПОЕТИКА БРОДОЧОВЕКА

Неког дана
између светионика и звона
принећеш пучини унакрст
сидро човека-брода.

Пеном облака откана једра
жицом добрих ветрова
заднућеш за плаве
стубове неба.

Неког дана
између колонизатора и миграната
изабраћеш курс без обала,
довољно далек за тишину ткања,
довољно близак да пред стопала сиња
проспе опевану лепоту постојања.

Неког дана
између лица прамца и сидра палог човека
сензација са смешком трговца робљем
чекаће гребен бродоломца.

Неког дана
између видокруга и хоризонта
у водама што никад не беху од овога света.

Гордана Јеж Лазих

АКО...

Ако се икада будемо срели
у неком новом веку,
немој Лепото да чекамо срећу
што Свети је даје сваком човеку.

Ако се икада будемо срели
у неком прошлом животу,
скини ми Лепи мој повез са очију
донеси радост и чистоту.

Ако се икада будемо срели
у кори Насушног Хлеба
буди онај што мене хоће
а ја она што теби треба.

Ако се икада будемо срели
у зеници Очињег Вида,
спусти главу на моје груди
дрхтањем првог стида.

Ако се икада будемо срели
на две стране Света
пошаљи Пана да стави бајком
твој живот на латицу мога цвета.

Ако се икада, некада деси
ћути ни реч немој рећи,
мораће Мили Мој из наших тела
лава љубави реком потећи.

Ако се некада, икада деси...

Биљана Ристић

БРОД У БОЦИ АКРОСТИХА

Љубав је брод у стакленој боци,
Украден од заорава и смрти,
Бачен у бурне воде успомена;
Ако заплочиш њиме, усуди се,
Видећеш божанска пространства
И небројене чудесне светове.

Отпливај узводно, храбро и слободно,
Допливај до мале лађе у сузи стакла;

Срешћеш на њој и друге путнике,
Таоце љубави, срећне заробљенике,
Али потруди се и нађи само свој брод
Којим ћеш отпловити до острва свог бића;
Лепотом бићеш вазнесен тада, и крилом
Анђела винути се у небо, као перо снежно,
лако и нежно.

Александра Љубисављевић

У ВРТЛОГУ ВЕЧНОМ ЗОРА ГДЕ СЕ БУДИ

У вртлогу вечном зора где се буди
Теку мутне воде што времена носе,
У Сремачкој врежи младост кад заруди
на јарболу белом облака од росе.

Из грожђаног слада младост кад процвета
заљубљено око даљину пољуби,
где путеви сремски носе део лета
на кошави речној где цвокоћу зуби.

Фрушкогорски свитац кад фењер залуди
рађају се сцене старина што лече,
израњају кола велебајних груди
што украсе ново предпразничко вече.

Бродопловне крме дозову аласи
плаво-бели вали речни ток док секу,
вал обалска светла Карловаца украси
као драгуљ мору ту најлепшу реку.

У пољани класја од злаћаног жита
док чаробне виле упредају нити,
успиње се лоза над падином вита
што ће чокот грожђе родом поклопити.

Где настају бајке и људски усуди
пожутела дуња мирис кад украси,
запловиће нови бродови и људи
романтичног еха дизати уздаси.

Горан Вишић

СТАРИ БРОД

Остављен од старих, брадатих морнара
привезан уз копно, зорама се буди,
његова лепота, чудну слику ствара
данас је нажалост, одбачен од људи.

Сам проводи живот у морској тишини
палуба већ трула, пукао и прамац
некада је пловио, он по месечини
ни слутио није да постаће самац.

Преживео кише, буре и олује
сада мирно тоне у дубине плаве,
осетио шта је страх од морске струје
галебови слећу, да се с њим поздраве.

Ноћас већ се гаси и последња нада
сутра када прођем, ту га неће бити
мене ће одвести светла велеграда
стари брод се неће више пробудити.

Владимир Арсић

(ПР)ОТЕКЛА ЉУБАВ

У вечну се љубав заклињали Богу,
док заљубљени гледали у Дунав реку.
Тад нисмо веровали да и љубави могу
бродовима Дунава негде да отеку!

У вечну се љубав Богу заклињали,
док месец нам сенке бацао у реку.
Тад нисмо веровали и нисмо знали
да и заклетве могу бродом да отеку!

Груди ти беху две крушке зреле,
усне као зрак сунца топле и вреле,
спојене твоје и моје, све су рекле.

Тад нисмо знали да је љубав чудна,
да обећања често буду узалудна
и да многе љубави Дунавом су (пр)отекле!

Љубисав Грујић Груја

БРОДОВИ – ЧУВАРИ ДУШЕ

Не марим више за живот,
ни за воду што обале љуби,
само желим да плачем,
да избацитим тугу што ми мори груди.

На пучини видим брод,
како се лелуја у шаци воде,
у њему веселе се људи,
радосни и пуни слободе!

Рекох, тугу морам залечити,
зидове душе опет прекречити,
на брод се тај морам упутити,
а шта ћу видети не смем ни слутити!

Повелик, дрвен, са заставом тешком,
лелуја се ситно, као са смешком.
Укрцах ја се, па питах друга,
куд плови овај брод, докле и куда?

Погледај, драга, све ове људе,
испразне животе, можда и луде,
овај нас брод води ка срећи,
ка благостању, да будемо већи!

Бродови превозе столећима људе,
неке у бољи живот, неки се куде,
без њих не би било путовања ни трговине,
размене искустава, нити милине!

Зато не питај докле ни куда,
у таласима уживај, воде те свуда!

Капљице воде росе ми образ,
брод се лелуја у води и пева,
ово су заиста чарна времена,
плаветно небо, птице га љубе,
пучина мира милује људе!

Сангра Николић

БРОДОВИ И ЉУДИ

У јужноамеричким планинама Анда на језеру Титикака
мештани Ајмаре, градитељи бродова,
клањају се трсци, једва дебљој од оловке, шапућући јој:
„Ви сте део океана, великог кружења, спојености свега,
о плантаже тоторе.

Таласи ће се дизати до висине јарбола, до висине
барјака, у неба просторе,
море ће бити силно узбуркано,
а ви ћете пловити хиљадама километара преко океана”.

Бродови од трске с језера Титикака неодољиво подсећају
на српасте бродове древног Египта.

Дубоко у копну и на обали морској, цвеће, украси,
за Тор Хејердала,
који је 1947. саградио сплав од лака дрвета балске и
отиснуо се на
пловидбу, дугу шест хиљада километара, од Перуа до
Полинезије.

Након 101 дана сплав Кон-Тики
приспео је на атол Рароиа.

“Добили смо шта смо хтели”, Хејердал прошапта.

Он је на обали Еуфрата поринуо брод „Тигрос“,
свој највећи што морама плови, што сна је имитација,
саграђен према сликама с пет хиљада година старих
бабилонских печата

којим је кренуо на пловидбу низ месопотамске реке
и преко индијског окена,
спаливиши га у Цибути, срцу упркос,
јер су му због политичких немира, бранили улаз у
Црвено море.

На свим његовим експедицијама посада је била
интернационалног састава,
а на бродовима плава застава Уједињених нација.

У јужноамеричким планинама Анда на језеру Титикака
мештани Ајмаре, градитељи бродова,
клањају се трсци, једва дебљој од оловке.

Љиљана Фијаџи

НА СВЕТИОНИКУ

Неко ми је рекао да је љубав ту докле допиру
твоје успаване мисли, где се ритам бубњева
претвара у љубавну ратну песму,
у осмех који жели да воли.

Тешко је када си слаб да увидиш сопствену срећу
и када ти се брод отисне сувише брзо,
кад изгубиш у мраку и последњу свећу.

Онда на пучини посматраш бродове и слушаш гласове
лудих жена које се сузама моле оцу.
И рибаре који са уловом деле своје боли.
Није то живот, то је прича испричана већ једном давно.

Светло се креће по утиску сумње.
Осветиш се кад бљеснеш у ноћи од истине
и претвориш се у лаж.
Кад заплачеш и увенеш, љубав остаје ту
докле допиру твоје успаване мисли.

Соња Ранђеловић

МОРЕ БЕЗ ТАЛАСА

Гдје сте, моја надања и снови?
Којим путем побјегосте, којим?
Снаге немам да се борим с овим,
опустјелим и срушеним срцем мојим.

Док прољеће пупољцима живот твори,
јесен лишћем пахуље баца ми у лице.
Крив сам! Али што ме оволико мори,
осмијех јадне оне издајнице.

И док посљедњи пут могу да гледам,
рећи ћу, свијет да зна да нисам је волио.
У вагон за свој последњи пут сједам,
опрости драга, живот ме много болио.

Прошла си као све многе у мом животу,
јер давно једној ни једна није до паса
хвала ти за љубав и неизмијерну доброту,
живот се играо са мном, море сам без таласа.

Стефан Ђурић

ПУ ЛЕНИН ПУТ

Није ли иронија што је од брода остала
Само дрвена жена која је требала
Да буде његова заштитница,
А дали су му њен облик,
Уз задатак да умири море?

Или је убога вила помагала само душама
Морнара да стигну на крајње одредиште?

Замишљам да су се
Она и далеко плаветнило
Вољели исувише дивље и снажно,
Да је снага љубави отргла њен лик,
Од облика који су јој намијенили људи,
Од бесмисла, од калупа,
И туге јер су тражили да буде
Роб нечијег хира и воље,
Док неко умјесто ње,
Прати компас и одређује правац.

Остала је тако сачувана,
У комаду вјечности траје и постоји,
Само јер је била од љубави саткана,
И љубављу проткана,
А море је дивље, грије и хлади,
И свакоме даје онолико
Колико је спреман на себи понијети.

Амина Хрнчић

МРЕЖЕ БЕЛЕ

У сан ми улазиш
А ја те у јави чекам
У шакама мојим од тебе додири миришу
У очима сунце почело да спава
Из морских дубина таласи колутају
О стене се каче
Умивају шкољке пегаве
Запљусну мирис обалу
Мреже беле посташе мирисне и румене
Од љубави ухваћене

Предраї Бањеїлав

НЕСТАЈАЊЕ ДАНА

Удаљени брод на пучини пуши.
Последњим корацима свикнутог пута
Сунце се пење на ћуприју између два дана.
Згушњавањем мрака вече полако гуши
Остатке румени сунца – трагове среде.
Усамњене вране беже
Пред наговештајем хлада севера.
Умирене барице у огреботинама макадама
Мисле да више вреде
Од обичне, прљаве воде.
Недоумица о разлици вредности дана и ноћи
Долази иза ветра.
За собом вуче Мала кола
Са фењерима упаљеним покрај винта.
Зацрњена силуета брода сече хоризонт
Средином последњег метра
И упада у невид даљине.
Нестао је брод који пуши.
На њему је отпловио дан
Носећи дневне оморине.

Рагојица Перишић

**НЕБЕСКИ И
ЗАМАЉСКИ
КАРЛОВЦИ**

ВИНСКА ПЕСМА

У друштву сам са Карловчанима,
испијао Фрушкогорска вина,
та на свету бољег нема,
од вина Фрушкогорског Срема.

Можеш брате пола света проћи,
али мораш у Карловце доћи,
да доживиш обичај Сремачки,
на Сремској будеш забијачки.

Ту је много добрих узорака,
чувених Сремачких чварака,
има сваког јела изобиља,
кобасице Сремске са роштиља.

Ако Ти је нешто чаша мала,
можеш пити вино из бокала,
у по дана и у пола ноћи,
можеш припит кроз Карловце проћи.

Ту се вино служи без престанка,
ко у доба Радичевић Бранка,
тако Ти је од Римскога доба,
из времена Јулијоса Проба.

Еј да Бог да нараштај млади
Фрушкогорјем винограде сади.

Вучина Појовић

КАРЛОВЦИ

Овде испод свода вином обојеног
и изнад чокота што животе дају
лебди силуета духа одгојеног,
варошице силне у пуноме сјају.

Ту испод облака и планине вечне
где спокој оставља своје тиховање,
прожима се песма кроз путеве млечне
носећи са собом радост, туговање.

И вазда је небо моштом проливано
што венац кружни тка по чаши бермета
и о месту шапће замишљено, снено
где владају чула и укуси рески.
Чини се одувек између два света
постоје Карловци земни и небески.

Никола Раусављевић

НЕБЕСКИ И ЗЕМАЉСКИ КАРЛОВЦИ

Карловачки виногради под месецом
Ластар у мислима блиским
Вино творено Дионисијским култом
Вино пиће богова
Од најбољег грожђа сремскокарловачких брегова
Сорте ластар тамјаника
Истрошен колски пут
Обасјан сламнато жутом бојом
Са прелепим зеленим нијансама виногорја

Прасак импресије

Карловачки сумпорисани подруми
Миришу душом винара
На десној обали Дунава
Спој неба и земље Карловачке магичне

Наспрам слике и снаге љубичастог штафелаја
Будим се опијена јутром
Видим дан и грожђе у зрењу
Рампаш у врењу
Милујем сунчеву сенку разливену
У бескрају корака
Углом сликаревог платна окована
Ој, Карловци

Мирјана Штефанички Анђонић

ЛЕПОТЕ ШТО ТРАЈУ

У бескрају предивне природе
милином окићене Фрушке горе,
опојне тонове дају само птица пој,
и жубор реке што таласа к'о море.

Кад се сунце кроз крошње пробија,
блеште виногради пуни надахнућа.
Нараштајима остају трајне успомене.
Ту уметник непресушне идеје добија.

Од давнина у тој лепоти се срећу,
пуни жара песници и сликари.
Једни носе перо, други боје и четкице.
Ту се друже уз приче и чашице.

Сремцима уз свирку тамбураша
ни дању ни ноћу главе нису бистре.
Сваки има своју идеју и мисао,
ал' се уз вино лако нађу теме исте.

Боемских душа, сликари и песници
у једном ипак сложни нису били;
„Да ли су лепши и срцу милији,
небески ил' земаљски Карловци“?

Али и једни и други добро знају;
Кад их у вечну кући буду пратили,
из њих остају слике, остају песме,
и неизмерне лепоте што вечно трају.

Слободан Цвиџковић

РАЂАЊЕ У КАРЛОВЦИМА

Одјек врата помрчину ломи и коло туге шири свој мирис,
а дрека јауче тишином и два црна свица сновијају углогу.
Човек зађе стазом на реку.
Девица немира пред њим косе плете.

„Испружи корак“, човече снени!
Не призивај пророчанство к себи!
Чекају те река пуна модрих шљива
И рибице што малињаком броче.“

„Не могу, девице! Сви су испред мене, у редове седали,
Пут ми препречили, не могу реци ни прићи.
Много их је, сви озбиљни у лицу, преозбиљни,
Чак и они који се непрекидно смеју.
Не зборе, ниједну међусобом да проговоре,
не могу одгонетнути шта им спремају.
Све чекам, кренуће к мени, све мислим, само што нису,
Ево сад ће, све мислим сад ће заврат.
Све до вечери, они уме, ја у њих очима,
потрајато, а онда сам се засмејао, одјекивало је,
ехо се ширио гробљем, смејао сам се, па застао:
неће ме напасти, а и како би кад су без вође!“

Полетим напред! Све прескачем, нема препрека!
Мумлање паукових нити из дубине даха воденог локвања
попут баченог белутка – заткотрља се у:
копит у сивог ждрепца,
у игру крвних зрнаца... и заче звоњаву ветрова.
Звекет смеха прскана огњишту покривеном
јутарњим ињем
и заче живот сасвим нов.

Никица Банић

НЕБЕСКИ И ЗЕМАЉСКИ КАРЛОВЦИ

Посматрам слику и у њу ураћам,
зато што је тако лепа као да сањам.
Дунав у даљини полако тече.
спушта се топло, летње вече.
Оцртавају се на небу цркве Светог Николе и увођења
у храм Пресвете Богородице од облака,
осветљене од уморног сунца још последњих зрака.
Торњеви на њима су као нада плави,
чувају цркве небеске да невоља на винограде не навали.
Док они поносно стоје
само се града боје,
да им не уништи богат род,
тај сласан, мирисни плод.
Мислим, да док овим редовима шетам
неком много сметам.
Осећам како ме прати тама,
прожима ме језа што сам ту сама.
Ходајући стигла сам до маленог на пропланку дела,
где сам постала необично весела,
јер сам приметила све те нијансе пејзажа овог прелепог
и сетила се милог осмеха твог.
Угледала сам једну барицу од кише, трагове из ње
пратим,
да ми помогну кући – до себе, да се вратим.

Тијана Нашићалић

И ЗЕМАЉСКИ И НЕБЕСКИ

Тамо где је српска Атоска Гора,
тамо где столују анђели небески,
тамо подно брда Стражилова,
тамо су моји Карловци Сремски.
Све је мени до Косова равно,
кад ми поглед лута преко њива.
Ту је срце остало ми давно,
о Карловцима моја душа сновива.
Бехара воћњак у недоглед,
гране му мрси и чешља ветар.
Мирише бели багрем на мед,
опојни мирис лети у етар.
У сунцокрету жути дукат зри,
кукурузу свилен-брада стаса.
Када небо над Карловцима ври,
точи се дажд, а житница таласа.
Сва та лепота у снено ми око увире,
док се лоза винова са чокотом љуби.
Из те љубави божански нектар извире,
да душу блажи, а истину буди.
А Дунав је Карловцима сафир драги,
што се плави као море Јадранско.
Шуме су му око врата смарагди,
што се зелене као море Панонско.
Тамо далеко од мора је Гора Фрушка,
тамо су извори духовности и културе.
И наши и светски.
Тамо је вечна кућа Бранка и Душка,
тамо су дивни Карловци Сремски.
И земаљски и небески!

Драгица Бека Савић

У ИМЕ СРЕМСКИХ КАРЛОВАЦА

Кроз винограде многе, и кроз шуме, поља,
Фрушка гора као дама свакојаке тајне чува,
све до двѳра карловачких где Божија воља
тера Стражиловац ветар да тек лагано дува.

Мирис тамјана, гле толиких манастира!
Вратио се коначно и онај стари, карловачки
пружајући свим људима тог Божијег мира
кад све се добро подноси, и монашки и јуначки.

Дунав таласима милује сву питому обалу,
потура се унизно карловачким виноградима,
не желећи да га виде као реку посусталу,
па, где таквим стати пред карловачким људима?

Живот тече све са врха до вирова модре реке,
мирис његов прати мирис Сремских Карловаца,
са врха свих шума, у тишини, без цике, дреке,
до паса луталица и сремачких веселих ловаца.

Небо често зна да падне, легне на све тѳрње',
звонима је тада јако тешко проговорити,
од Капеле мира па до манастирске Цркве горње
не може се нити једна људска реч сакрити.

Дођи на карловачку чесму и напиј се воде
и не бој се, не бој се због све Божије силе,
пусти да у твоме срцу поново се роде
све лепоте духа што су у бесовима се криле.

Владимир Рајченко

КАРЛОВЦИ

Васцели век посматрам свет
Као да сакупљам лишће
У зарудео михољски дан
У свим бојама јесени
На трен
Да прекријем клупу
Ограђеног ивичњака
Затрављене бегоније
Или до хумке
Нечијим стопама
Оставим траг
Ах! Зажелела сам се
Мира између чокота
Свитања
Кад на тек рођеним
Црним горздом
Над Карловцима
Помаља се Сунце!
И да после много лутања
Уморна уморна
Уђем у кућу
Ветар што улази за мном
Са Фрушке горе
Кроз одшкринута врата
Да окреће и витла
Свеску коју сам исписала
У дугим данима
Малом оловком
Ако већ нема ко
Пажљиво за мном да је чита

За чим сам чезнула
У кратком свом животу

Стих по стих
Песму за песмом

Драгица Стојановић

У СЈАЈУ СРЕМСКИХ КАРЛОВАЦА

Пламти небо над брдовитим Сремом,
пурпуром окупани торњеви цркава
у смирај дана цакле се поносно,
то Карловци Сремски
последњи уздах дана носе,
сјајем и лепотом својом свету пркосе.

У даљини звона вернике позивају,
вода још незадрживо тече пред
гостионом Четири лава и свака кап блиста,
а сваки гутљај странца у ову варош враћа.

Лахор Стражиловца носи мирисе ивањског цвећа,
и неисписане стихове великог Бранка
чији дух Белилом бешумно шеће
и крај потока буди још једно пролеће.

Дунав по мислима мутну воду премеће,
Бродови, невесте беле, мештанима машу.
Снажни талас мирну обалу запљускује,
чамци аласа несташно поскакују,
пркосног смуђа из каменитог дна буде.

Видиковац скрива неку тајну везу
урезану између неба и земље.
Ту песник замишљен седи и још увек се пита
да ли су та брда, која чак и нису брда,
сасвим плава.

Полако се спушта огртач таме и боји небо
уснама распуклим с укусом вина.
Тишина и ноћ звездама посута
Сремске Карловце грли.

Инес Велинов

БЕСКРАЈНА ЗЕМАЉСКА ЉУБАВ

Осликали смо речи на небу
на магичном платну кроја,
овенчани судбом живих боја.
Небески и земаљски Карловци!

Створили смо време од тренутка
и безброј плодних ораница живота;
сва небеска овоземаљска лепота –
у оку је самог, гледаоца посматрача.

То нешто што не знам да објасним
шта је стварно, створио Свевишњи;
трептај душе зелених поља и равница,
окупан кичицом сликарске нежне руке.

У тај небески љубичасти простор
не може ништа више од боја стати;
да ли' нам се живот насушни злати?
Или је све потрошено у равници крви.

Овенчан у пољу плаветне реке и неба
високим торњевима Васељенског брода;
пловимо по брежуљцима водотока луке,
осликане визије земаљскога и небескога!

То нешто у свекругу дуго, у себи носим;
небеске силе светлости и трена мрака,
земаљски путеви без таме – или страха?
Духовне радости у пољима Карловаца!

Срећко Алексић

ОЈ КАРЛОВЦИ

Душа ми је миропомазана,
пију очи руј и складне боје,
опија ме мирис рајских страна,
а блаженство к'о причешће што је,
тихо тече стазом мојих дана.

Ој, Карловци, место моје драго,
с твоје чесме ја сам давно пио.
Ој, Карловци лепото и снаго,
Бранко болан теби долазио,
примало га твоје крило благо.

Одозго те Фрушка гора гледа,
с доње стране бдије Дунав плави,
а Бранко ти у заборав не да,
тебе песма и вино прослави.
Ој, Карловци сласти пуна меда.

Причу прича свака твоја цигла,
земне чари све су теби дате,
Божја светост у тебе је стигла
ти си власник ризнице богате,
над тобом се легенда издигла.

У теби су књиге старославне,
пуне ума, духа и ведрине
и описа историје славне,
духовности с Божије висине,
ти си понос Војводине равне.

Тебе краси зграда Магистрата,
гимназија и торњеви вити,
твој је знамен и престанак рата,
ти ћеш вечно српска дика бити,
сваком широм ти отвараш врата.

Мешале се у теби културе,
из сваке си узимо лепоту,
светим миром смириво си буре
од свега си стварао доброту,
складним звуком песме и тамбуре.

Невоља те са Душком састави,
занела га Бранкова близина
с Видиковца гледа Дунав плави,
док се градом шири мирис вина,
два песника лепа варош слави.

Ој, Карловци, место моје драго,
ој, Карловци лепото и снаго.

Јован Н. Бундало

НЕБЕСКИ КАРЛОВЦИ

Са небеског двора поглед усхићења
на бисерни драгуљ попут ореола
обронцима Фрушке светло провиђења
мисаоних глава, земних апостола.

Многе те главе сад одозго гледе
кад Дунавом плавим плове беле шајке
на другаре своје, већ одавно седе
и Сремске Карловце – нежно крило мајке.

Шетали су некад обронцима Горе
напајали соком из те лозе свете
гледали одатле Дунав-плаво море.
Сад ту вечно живе познате поете.

Уз мирисе липе, хлада кестенова
мисли одлутају као ноћни свици
у песнику затрепти нека верса нова
Музе га привлаче заносној девици

Све се у круг врти, све је безвремено.
Карловци небески дочекују свануће.
Уз тамбурицу, песму и вино румено
нуде просветљење – естети надахнуће.

Милка Васић Глушац

ЗЕМАЉСКО НЕБЕСКО

Дарови небески, посијани,
без мјере, мјери се пространство.
Додирујући ту пијану поетику,
како се раније не родих,
да бих и ја научити знала,
пјесмом, стихом ко рођењем...
Да дође од завјета и ријечи,
осликаном причом по узору на Васкрсење,
да носе ме као новорођенче,
напојена да буде бабица од твојих дарова.
Нико ти не носи име,
но саме милости неизмјерне.
Радује ти се Творац.
Не знам ништа о теби,
љубим те пјесмом
надајући се да возови лако не одлазе.
Док из крчага црмничког вина,
замишљам бесмртност твоју.

Николина Ђеранић

МОЈ ГРАД

Стално си ми пред очима
Граде мој вољени
Смештен под питомим брдима
Под сводом небескијим.
На овој и на оној страни
Сав чудесно сијаш
Лепотом уздахе мамиш.
Кеј као осмех на карневалу
Разголићен трепери сјајем
Светлост игра по балконима
Јесењим сунцем обасјан.
О, песмо моја што се јутрос заче
О вољеном граду моме
Као топло брдо нежности
Однесе ми све што тешко беше
Да уживах лепоти пролазности.

Рагмила Рашић

ЧАРОЛИЈА КИЧИЦЕ И СТВАРНОСТИ

између земље и неба
сликар кичицом вечност скида
и ми видимо –
око реке над рекама
град живот свој живи
док облаци разиграни
дежурају изнад лепоте
где живот изнова затрепери
непоновљивим тренутком

виногради у свом строју
брину о сваком зрну
као и о будућем вину које ће
од скитнице цара направити
а од цара винског слугу...
као свака игра
између земаљског и небеског
и ова је на платну
пуна чаролије –
ветра у рубљу – рубља на ветру

с оне и ове стране реке
домахује нам бисер платно
ни чаше нам вина
не оставља равнодушним –
и у празним и у пуним
овеземаљско – небески
Сремски Карловци
као дан нам са слике поручују –
највеће је богаство

у непоновљивој
божанској једноставности
у којој се грле
земља
вода
и небо

Душан Мијајловић Агски

НЕБЕСКИ И ЗЕМАЉСКИ КАРЛОВЦИ

У Карловцима може све да буде и прође,
ал осташе вечне слике
што наслика
Коларовић Ђорђе.

Неко каже – селу нема мане,
лепо ли је, и то с обе стране.

Кад пожелиш одмор од бриге и стреса,
ти подигни поглед у небеса!
Облаци су ко небеска лава
помислићеш тло се осликава.

Ал кад сунце у залазак крене,
плаветнилом пролиће се сене.
Трагом што је ко проткан од злата,
назиру се боје давног рата.

Па у сутон, облаци се роје,
сви црвени ко Косовске боје.

Од некуда као светло у тами,
поље винограда погледе ти мами.
Па и то је насликао Ђорђе,
мирис вина,
на чокоту грожђе.
Ништа њему да промакне не сме,
чак ни Дунав из Бранкове песме.
У даљини неко ко да љуља чамац,

у ове лепоте забацио мамац.
Своје мисли, ко да нема боље,
пустио да лутају кроз поље.

Снежана Гаїулић Обрадовић

СРЕМСКИ КАРЛОВЦИ

Небески врт пред олтаром
Да обноћ сачува причесно вино.
Ако их не угледате у одсјају Дунава
Познају се по звоницима.

Огледају се на месечини
Да утоле жеђ
Боголикој души нашој.

А кад је сумрак
У небу над небесима
Они за невид зађу.

Показују како су вољени
Зауврат распу све што се има
У потрази за недостижним.

У част престоне иконе
Богородице наше
Страдалника од памтивека
Са Косова сеобама пристигле
У освит Видова дана.

Сеоске кошуље ђерђевајке,
Златане, змијане, колачане,
Аслимарамлије и кошуље пазарке
Двором патријаршијским заиграле.

Милан С. Косовић

У СРЕМСКИМ КАРЛОВЦИМА

Тим рујним небом изнад тихог Срема,
Као да трепери некаква стара победа,
Или нека неиспричана од многих прича,
А Карловци су баш пуни таквих уличица.

Ако Вас занима која је то вредна тајна,
Дођите у центар овог тако лепог града,
И изгубићете се у њему све до мрака,
А онда ће вам бити тешко да му видите врата.

Можда се та скровита жеља дубоко у Вама,
Баш овде оствари на обали сивог Дунава,
Можда је нађете у нијансама хладних вина,
И погледу ка старим барокним грађевинама.

Или у шетњи по фрушкогорским обронцима,
Низ које се пружају чокоти синоћних вина,
А можда је то нека друга за Вас тајна,
У цркви током кајања након много пића.

Богомоље овде заиста пружају човеку мира,
Човеку заиста потребног након много вина,
А можда сте Ви ходочасник на путу песника,
Оног што оста вечно заљубљен и срца весника,
Оног чије је зелено лисје убила прејака зима.

А можда сте и потпуно неочекивано дошли,
И већ тако сетно као из родног места отишли,
И пили са свих чесми, у нади како кажу овде,
Да ћете се зато вратити,... а можда и због ње.

Давид Вукмир

СЛОЖИЛИ СЕ НЕБО И ЗЕМЉА

Ушушкани као острво на некадашњем мору
Сместили се Сремски Карловци
На путевима Векова ницали су
И корене своје обнављали
У огледалу Неба се огледали
Палили су их и пљачкали
Ратовали и мир склапали са Небом и Земљом
Градили и рушили
А он увек у непрекидном низу трајао
Старо и ново се преплићу
Речи вера и слобода са Анђелима се дошаптавају
Торњеви Небеским висинама сежу
Из Богословије молитва се Небу уздиже
Поља винограда таласају се
Као некада давно море Панонско и валима својим
Запљускују обронке и скуте горе Фрушке
Са Стражилова над њима бдије уснули песник
Жељом срца и младости вођен
Вратио се свом вољеном Стражилову и Карловцима
Тамо санак снови стихове смишља
Бесмртна младост кличе
Са смехом карловачких ђака одзвања Карловцима
И виноградима
Бермет куглоф вино рујно вода четири лава
Што опијају и маме
Добродошлицу и здравицу домаћем и странцу поклањају
И шапућу да се у Карловце врате
Опевали су га песници
Писци историчари и духовници сликари намоловали
Спојили Небо и Земљу
Градитељи мира духовности просветитељства

Духом и вером напунили мудрошћу задојили
Дунав Фрушка гора манастири цркве и капеле
Богословија Гимназија стара што векове броје
Стопили се са торњевима Неба и слободе
Шуме виногради у сагласју са жубором извора и потока
Таласају се обронци Фрушке горе
Рујно вино Небо боји
Злаћано Сунце на торњевима се пресијава
На Небу огледа се срце Сремских Карловаца
Сложили се Небо и Земља
Векови се преплићу
Шапућу и трепере таласи Дунава
На жалу задремала младост Карловачких ђака
Капљице рујне што су их виногради изнедрили
Наздрављају Небу и Земљи
Преплићу се народи што у Карловцима дом су нашли
Небо заштиту пружа над Карловцима бдије
Торњеви Небеском своду стреме
Огледало тамо је Сремских Карловаца
Трајање у Вековима право им то дају

Славица Д. Дамњановић – Саша

ЗЛАТНОРУНА

Сва лепота у одсјају
у времену која трају,
у бесмртном своме крају
плодом рајски себе дају.

Од песника и сликара
и премудрих духовника,
златним сјајем урезана
звезданог је свака лика.

У даљини док брод тоне
и светлост се нова рађа,
док вековна звона звоне
пут небеса плови лађа.

Васкрсава нова прича
Стражилово коју снује,
кад завлада зимска цича
и стихови да забрује.

Трагом српских устаника
и љубавних усхићења
и Бранковог песмо-лика
да васкрсну сновиђења.

Ко бисерја новог зрна
што у класју свилу красе,
залепрша златноруна
што задиви и украсе.

Горан Вишић

НА УХУ СРЕМА

Без ТЕБЕ ми и соба дрхти,
сви питају зашто и када ћеш,
а нико како си,
једном свицу
још ћу да ТЕ кажем,
док Карловци ме преповијају,
корачам ТЕ у Фрушку гору
и две су ми собе данас без кисеоника
у једној можда на паспартуу
у неколико центиментара,
можда у метар – има ТЕ.
Не знам чиме да зауставим
кап и срце,
док у другој соби спава сећање
безблиза, ветар ми пушта косу
више кад ТЕ мање има,
Дунаве, теже ТЕ у ваздуху нађем,
а једино си угледано
у свим чворовима, боловима,
на шупљинама где срце чека,
без ТЕБЕ ми и празнина дрхти,
и нема зидова што раздајаш,
једном свицу
још ћу да ТЕ кажем
на уху Срема, док клијаш.

Слађана (Бранислава) Бушић

НЕБЕСКА СТРАЖА

Славни Карловчани са неба гледају
Шта се сада збива како ствари стоје
Од духа оног града к'о да се питају
До данас да ли ишта остало је

Изнад винограда карловачких сремских
Лебди дух предака к'о небеска стража
Благослов нам даје с висина далеких
Опија лепота пролећног пејзажа

Нек' сећања ваша вечно буду жива
На песника знаног, Трифуновић Душка
На падини Черата што вечно почива
Преклиње вас Дунав и планина Фрушка

Чувајте помен на чувеног ђака
Одавно уснулог неумрлог Бранка
Ког предсмртна мисао довукла је амо
Да ту санак снови тај песник растанка

А доле код чесме једна дева млада
Сриче речи љубави своје песме сетне
И пита се стално где је драги сада
Очи њене плаве да ли ће да сретне

Мирко Стиликић

НА ВРТЕШКИ ЉУБИЧАСТОГ НЕБА

Није ми требало пуно да схватим
да си и ти заволео обале Дунава,
као што ја волим
боју неба изнад Карловаца,
док га чипком красе
дроздови и ласте.
Још верујем осмесима
родних винограда
с гроздовима јарким,
као рубинима.
Носталгију брижно претачем
милозвучним звоном
у бохоре пуне успомена
и сањам повратак
материном скуту.
Даљином ти лице целивам
смарагдном,
док цветају поља
међу длановима.
Још те љубим тајно
првим стиховима
и молим те да ме ту сачекаш.
Јутра се ослањају на колена
мирисних јасмина
и затичу се сама
у косе љубавника.
Ех, како те волим,
чувајући слику у старим грудима,
сањајући десну обалу Дунава,
нестрпљиве барке с аласима,

земаљске образе
и небеске пољупце
наших Карловаца.
Знај да ћу ускоро доћи,
да делимо вртешку љубичастог неба
изнад Сремских Карловаца.

Весна Андрејић Мишковић

НЕБЕСКИ И ЗЕМАЉСКИ СРЕМСКИ КАРЛОВЦИ

Дал' небеског у земаљском има,
одговор ћу дати сада редом свима.

Путниче намјерниче у Карловце хајд' похитај,
све што Те о њима занима, сад мене питај...
Сремски Карловци су срце српске културе,
у њима ћеш доживјети разне авантуре.
О њиховој историји, ја ћу Ти рећи,
с доласком у њих, много ћеш стећи.
Духовност је овђе врло важна,
њој се посвећује велика пажња.
Пјесмом ћу Карловцима да Те проведем,
њима ћу ускоро да Те доведем.
Па кренимо сада кроз Карловце моје,
Карловце моје, а можда и Твоје.
У центру су Саборна црква Светог Николаја,
и Доња црква Светих Петра и Павла.
Манастир Ваведења Пресвете Богородице,
светиња велика за православне породице.
Карловци имају Патријаршију, Богословију,
и најстарију у Србији српску гимназију.
Ту је и Црква Светог Тројства, а и Капела мира,
гђе у историји би крај, турских немира.
Магистрат и Стефанеум-Институт српског народа ту је,
па и Музеј Илион, мјесто градске културе.
А у Стратимировићевој улици два музеја туризам нуде,
Музеј пчеларства и Музеј шибица, атракције за људе.
Ријека Дунав, Видиковац, Дворска башта,
такво нешто, да пожели људска машта.
И Стражилово ту је, и Бранков гроб на њему,

у аманет нам оставио Ђачки растанак, поему.
До неке винарије прије ручка обавезно сврати,
да наздравиш с Берметом, ту ће Ти се дати.
Са медом и куглофом Ти се послужи,
кад се храниш здраво, и живот је дужи.
А кад ожедниш и будеш хтио воде да пијеш,
дођи на чесму Четири лава, да је се напијеш.
Вјерује се ко са те чесме воде пије,
у Карловце се враћа, касније ил' прије.
А кад се умориш од свега, Ти до кафане сврати,
и угодни звук тамбура, Тебе ће да прати.
Са чашом вина Ти наздрави за Карловце моје,
јер и Теби су уљепшали, дане посјете Твоје.
Па зато путниче, по лијепом Карловце памти,
и ко драг гост, у њих нам се врати...

Са висине Господ на Земаљске Карловце гледа,
па од срца им понуди, један комад неба...
С осмјехом на лицу Земаљски Карловци се дигли,
са великом радошћу, до неба су стигли!

Сада знате истину, да небеског у земаљском има,
свима Вам је примјер, у Сремским Карловцима!

Гордана Стојков-Радуловић

ОДА СРЕМСКИМ КАРЛОВЦИМА

Са десне стране Дунава
има незаборавног града,
за који веже многа срца
стара чесма Четири лава.
Добрих људи, великана,
за правду смерних бораца.
Храбра и поетска душа
Сремских Карловаца!

У тајни вечног трена
би освећење времена,
и ово од једног трена
поста лука безвремена.
У тами гледамо свице,
неуморне светлописце.
Небо завирило у срце,
виде Сремске Карловце!

Док звезде кô стихове
тихо везе песничко перо,
и попут неугасне искре
врати се где је огњиште.
Ходе на десном брегу реке,
гледа у хоризонте далеке.
Грли бескрај над Дунавом,
сремскокарловачко небо!

У молитви овде сви
друмови су смирени,
јер и нису на земљи,
но на небу усидрени.

Онамо се поглед сваки
у небеске висине баци.
Јато звезда снови у шаџи,
то су Сремски Карловци!

Као да се овде снови
уливају у реку јаве,
и живе најлепша сећања
што се никад не забораве.
Колико сте души драгоцени,
толико сте срцу скупоцени,
о, небески видиковци,
о, Сремски Карловци!

Гледајући у све ове
неке неизрециве лепоте,
попут светих и чудесних
пред нама оживљених фрески.
Запевају срце и душа
све усхићени од дивоте:
о, Сремски Карловци
земаљски и небески!

Здравко Остојић

ОД СТРАЖИЛОВА ДО ЧЕРАТА

Сигурно је још давна молитва
да уместо крви потече вино,
учинила да Капела Светој Госпи од мира
благосовом умилостави небо
и чокоте распе по брежуљцима
меке земље карловачких скута,
а под њима ушушка лагуме
с врчевима божанског нектра.

Над Дунавом од тада се стално
гомилају облаци који рађају чуда.
У њима плове стада и пастири,
свети оци и песници,
сви омамљени земаљским соком,
речима и звонима под бескрајним сводом
у потрази за вечним блаженством.

И Фрушка шапуће о виноградима
на земљи и оним небеским
у које је Душко дошао да помогне Бранку
да орезује племениту лозу српске поезије.
Из златних кладенаца
полетеле су миле песме и миле тице.

Блесак мисли и призори из сна
сливали су се ту као вино низ непца у врчеве речи
и текли не марећи за звиждук небеса,
распоред сазвежђа и намрштених облака.
И данас се смеше и довикују,
шапућу и ругају земаљској пролазности
Бранко и Душко, делећи из пуних нарамака
једре гроздове и пелцере младица.

И након великог спремања,
остала је хартија за фишеке
у којима ће свако понети златна зрна,
док ветар разноси мелодију риме
уз смешак увејен у чудесну свилу лепоте и сете
између Стражилова и Черетске падине,
где лебде небески чокоти.

Сунчица Рагуловић Торбица

ПЕСНИЧКИ ЗАВРШНИ УДАРЦИ

Над отвореном регијом карловачком,
крај раскошног руха Дунав реке,
плантажни виногради каскадно седе
и зелено богатство очима приређују,
све до жељно очекиване јесење бербе.

Над ушораним виногорјем Срема
плаветнило небеско хеклане крије
барке облака, са хиљадама песничких речи,
из умова највећих песника
– шта се ту има додатно рећи!?

Да отишли са земаљских стаза нису,
још би печатно недрили свакојакe речи,
попуњавали сликарску живу причу у коло уплетену,
ал'дај боже, нови сензитивни уметници, ничу,
једни у друге загледани, максимално фокусирани.

Снежана Марко-Мусинов

НАСЛИКАНО НА НЕБУ

Са пет звоника се чују звона.
Стада облака са Фрушке горе
потерао ветар на Дунав море.
А још се понека звезда огледа,
одоре своје у води гледа.
Испод Видиковца Карловци снени
протежу снове ка Дунавској пени.
Чује се баржа, река се смеје
ка мору своје таласе сеје.
Бог је ту песницима поставио престо,
па то чаробно поетско место
ко чардак ни на небу ни на земљи постоји,
Сремом одзвања и снове сања.
Столетни дуд му њише приче постања.

И шта да ти кажем?
Кад тамо одем,
душа ми ко лептир постане
и све у мени би заувек да остане.

Пред гимназијом док јутро тече
Душко са Бранком ниже приче док чекају вече.
И кренеш даље варошким шором
све Бранковим стопама слажеш коло.
Сви оставили душе део.
Обојили ветрове, небо, јесење кише,
Стражилово и сад са њима дише.

Зовите сликара!
Нека се тренутак у бојама запише!

У грожђу заспале сунчеве зраке
чекају слободу од вињаге.
Да се то светло у вино преточи,
Јер шта је боем без вина у ноћи?
То се у Карловцима просто не сме,
јер бермет је лек за сетне песме.
Да знаш и то, мој мили,
Још су га на Бечком двору пили!
Ту ми је причу причао деда,
па тата,
а ево и ја сам из тог винског рата.

И расту поља латица жутих,
Карловци сањиви испод небеског капута.
Од Каром тврђаве до данашњег дана,
било је смеха, љубави, рана...
Заспали векови у цветним кућама...

Још ако попијеш са Четири лава
капљицу коју,
да освежиш срце и душу своју,
Карловце ћеш заувек да сањаш,
И да се враћаш тим улицама.

И АКО САМО УМЕШ ДА ГЛЕДАШ
СВЕ ЈЕ ТО СЛИКАР
НАСЛИКАО КАО ДЕО НЕБА...

Снежана Тодоровић

КАРЛОВЦИ МОЈИ...

Небо се плави, ти под њим сијаш,
сијаш као звезда устрептала, као чаша вина,
оног црног вина што сам у теби окусила,
на твоје небу тече река вина,
слева се низ Дунав и душу залива.

Небески рају,
што на земљи постојиш,
скривен у скуту Стражилова,
Четири лава чесме, о теби сањају и мисле,
о теби пишу песме.

Осликава се на небу, као сјена на води,
путујеш у потоцима вина, обојен у црвеној боји,
између тебе и неба границе нема, радуј се
 бескрајној слободи,
светиња си и истина, ти, вино и небо, о Карловци моји.

Зора Анђелковић

ЗОРЕ СА СТРАЖИЛОВА ЗОВУ

Бранку Радичевићу

Напих се воде са чесме и вина,
да све се расплине у погледу с висина,
песничких висина Стражилова,
на коме Бранко почива, песнике дозива!

На Фрушкој гори, Стражилову,
светом песничком речју
засијаће пламен живота, младост,
вино у крви...

У сећању и песми, запеваће песме
Бранкове младости прве,
и љубав према граду, Дунаву, Стражилову,
берби и колу, коју младост води,
па да се опет нова песма роди,
која растанке не воли.

На ходочашће песника, Бранку у спомен,
довешће у грудима песма, болна, још неиспавана,
да испевана буде, уз вино и грожђе,
из којег Бранкова песничка крв тече.
Тихо залази месец и пада вече,
доноси мир и спокој
на уснуле песме,
песника – које зора са Стражилова зове!
Напих се – и воде са чесме
и вина и Бранкове песме...
Да ме сустигне судбина „Ђачког растанка“,
нађох стазе Стражилова, мирис липа,
далеку пругу Дунава што нестаје из видокруга...

Жагор младости, поклич и коло,
девојака што се из бербе грожђа враћају,
и поздрав пољупца шаљу...
Док последњи зраци сунца трају
акорди растанка с болом нестају...

„Ој Карловци, место моје драго“!
И ја те тако зовем и волим,
ко Бранкову тугу и жељу носим,
да те опет у песми волим...

Славко Марковић

ЗАШТО ТУЋИНА САД МИ ЈЕ ПРЕСТО

Не сањам снове, они ме зову
да им се вратим и будем њин,
па да ко некад по Стражилову
корачам уским стазама голим,
и да им будем ко некад син
да се осмијехнем и да их волим.
Не сањам снове они ме зову.

Земља ме тражи, вино ми тече
ноћима будем са њима често,
падне ми суза, ниш' нема прече
па се умијем на чесми лавова
и само ту ме држи мјесто
знајте света је земљица ова.
Земља ме тражи, вино ми тече.

Карловци небни, под брдом граде
даљина пуста срце ми гуши,
и зашто одох и шта ми раде?
Зашто туђина сад ми је престо?
Своје ми даје, гура, а моје руши
пакао то је, не земља, мјесто.
Карловци небни, под брдом граде.

Је л' ћути Бранко над чедом својим?
Земаљски Карловци нестају полако,
а ја туђ', далек као кип стојим...
Сремски Карловци мили мој граде

док вас гледам само бих плак'о,
душу вам дајем, срце ми стаде.
Је л' ћути Бранко над чедом својим?

Стефан Ђурић

**ПРИЈАТЕЉИ
ФЕСТИВАЛА**

**СРЕМСКОКАРЛОВЧКИ
ПЕСНИЧКИ БРОДОВИ**

DISCESA MARE

Avevo una barca di idee da mettere in acqua,
addirittura alcune in cui credere.

Ricordi?

Le distanze sembravano colmabili,
e forse in parte lo erano,
agli occhi assetati del novellino.

Di buone intenzioni è lastricata ogni strada,
specie se sconosciuta.

La meta è sempre alla portata in linea d'aria
ma i verdetti del campo sono altri,
le insidie dietro l'angolo,
il ruolino di marcia solo sulla carta,
puntualmente disatteso:
barriere e deviazioni,
passaggi a livello incustoditi,
curve mozzafiato su strapiombi da paura,
segnali ormai sepolti di pericolo generico
e simpatici escamotage dell'ultim'ora.

Muore qui l'asfalto, ad agosto,
tra filari di fichidindia e sterpaglia,
nel cicaleccio indifferente e spietato
delle terre mai espropriate.
Più in là uno scorcio di mare.

Secondo me è così che va il mondo:
via via correggendo il tiro.

Alberto Tarantini

СИЛАЗАК НА МОРЕ

Имао сам барку идеја да уроним у воду,
у неке сам могао чак и веровати.

Сећаш ли се?

Чинило се да се даљине могу прећи,
можда је то за неке било и могуће,
бар тако би у очима млађаним.

Свака улица је поплочана добрим намерама,
нарочито ако је позната.

мета је увек надхват руке у ваздушној линији,
али другачији су пресуде у биствовању,
опасност вреба иза угла,
план акције остаје на папиру,
неприхваћен у правом трену:
препреке, скретања,
пружни прелази без рампе,
кривине над амбисима страха,
сигнали опште опасности су закопани,
а с њима и симпатична изврдавања у задњи час.

Умире асфалт овде, у августу,
између индијских смокви и шикаре,
у равнодшном и немилосрдном брују попаца
земље никада одузете.
Тамо, даље, крајичак мора.

По мени тако иде свет:
успут коригује домашај.

Алберто Тарантини

DI ME

mancati allineamenti
dissonanze necessarie
consapevoli ed autonome sottrazioni
da un arcobaleno monocoloro

luce accecante il buio non perdona

rappresento in me l'indicibile
e inadeguato sono qui

affetto l'anima
e assalgo il tempo ribelle
e inadeguato mi sento qui

dai bagliori del mondo mi nascondo
mi rendo anonima presenza

e inadeguato qui
ora
mi confondo nel presente
ruba segretamente
sprazzi di conoscenza

e mi conduco
in nuove future ore

nutro l'anima

Federico Lotito

О МЕНИ

Неуспело усклађивање
нужни несклади
свесни и самовољни излазак
из једнобојне дуге

заслепљујућу светлост тама не прашта

у себи представљам неисказиво
и нисам овде пригодан

сецкам душу
и нападам бунтовно време
и осећам да нисам пригодан овде

кријем се од бљесака света
претварам се у анонимно присуство

и непригодан овде
сада
прикривам се у садашњости
потајно крадем
труње сазнања

и водим себе
у нове будуће сате

храним душу

Федерико Лоїшио

СИДРО...

Да ти је да купиш, бродицу малу,
да отпловиш њоме на скривено место,
па да себи пронађеш неку тајну увалу,
где о њему нећеш размишљати често.

И док прамац урања у Дунавске вале,
да ти дашак ветра смрси косе прамен,
док од песка ко кристали сијају сандале,
нек ти срце ојача ко мраморни камен.

Ако суза крене да склизне низ лице,
баци сидро, исплачи се, не дај да те виде,
па промени курс своје мале бродице,
можда очи искреније тада ти се свиде.

Нек' палуба сачува девојачку тугу,
а уздахе из груди, спере Дунав плави,
с' осмехом на лицу, нађи своју дугу,
испод ње те чека љубав, ту је онај прави!

Весна Фекеше

ОНА МОЈА ЗВЕЗДА

На врху платана
Где се врапци гнезде
С вечери често
Упадају звезде.

Лишће и грање
Трептајима красе
Намигују са неба
Па се угасе.

И горе под облаком
Где су она гнезда
Намигује и трепти
Једна моја звезда.

На Стражилову звезде
Сад чувају свитци
Под њима сања Бранко
И Сремски Карловци.

Милојко Калосеровић

ОСМЕХОМ ТУГУ СКРИВАМ

Заробљено срце лута,
Путује и плута.
Душа бескрајом плови,
Све док не заболи.

У сновима трајемо
Ми се дајемо.
Љубав осмехом скривамо
Само сневамо.

Осећања разна, понекад празна
Душа у искрености.
Тело у напуштености
Тугује и самује.

Парче неба мога ми недостаје,
Да садим немире и недодире.
Мириси жита ми требају,
Да ме чувају и веру дају.

Море си моје љубави,
Извор небеске лепоте.
Одевена у дугу, чекам те
музиком месечеве сонате.

Затварам очи пред истином.
Препуштам се машти.
Уљуљкана сновима чежње,

Пловим незаборавом.
Осмехом тугу скривам,
Не певам, само сневам.

Смиљана Божић

НЕБЕСКИ И ЗЕМАЉСКИ КАРЛОВЦИ

Танка је граница лудака и песника,
и танка је граница неба и земље;
Што је сунце земљи,
то је земља месецу,
Што је на земљи то је на небу,
што је хлеб води
то је вода хлебу,
Што је шума животињи,
то је животиња шуми,
неко одан љубави,
неко златној круни;
Што је све на земљи човеку,
то је човек жени,
И све то припада Богу,
За Бога космос цели,
а за мене земљаски и небески,
Карловци бели;
Пепео пепелу, прах праху
Сваки своме.

Мирко Димић

САДРЖАЈ

БРОДОВИ И ЉУДИ	5
Мирјана Бркљач Хемун БРОДОВИ И ЉУДИ	7
Чедомир Врљеш ПАНОНСКОМ МОРУ	9
Дане Стојиљковић ЈАУК.....	10
Јовица Ђурић Мајор ПОРИНУЋЕ.....	11
Миодраг Бркин БРОД НЕИСКВАРЕНИХ ЖЕЉА	12
Оливера Шестаков БРОДСКА СИРЕНА	14
Вивиен Куртовић БРОДОВИ И ЉУДИ	15
Наташа Андрић БЕСПУЋЕ.....	17
Предраг Н. Бубања СМИРАЈ	19
Аранка Киш ПУЧИНА.....	20
Душко Р. Недовић ЈОШ УВИЈЕК ПЛОВИМ	21
Пламенка Пешић – Николић СТАРИ БРОДИЋ	22
Светлана Тодоровић ЛУКА НА КРАЈУ ПУТА.....	23
Милош Марјановић ВОЈВОДИНА	24

Милорад Мишо Куљић СТИХОВНИ ПОРТАЛ	25
Сања Манчић Алексић МОЛИТВА ЗА СПАС	26
Смиљана Божић МОРЕПЛОВЦИ	28
Горан Пилиповић СВЈЕТИОНИК	29
Снежана Шолкотовић БРОДОВИ И...	30
Јасмин Р. Адемовић СИДРО	31
Милорад Хинић НА КОПНУ БРОД	32
Сергеј Лакић СТАРИ КАПЕТАН	33
Желимир Новаковић БРОДОВИ	35
Драгана Ђурковић Тошић КОНЦЕНТРИЧНИ КРУГОВИ	37
Кристијан Гавранић ПУТ	38
Милорад Мишо Ђурђевић ДОК ЈЕ ВОДЕ ДА БРОДОВИ БРОДЕ	39
Дина Заварко БЛАГО МЕСЕЧЕВЕ ШКРИЊЕ	41
Вера Д. Рајаковић Васиљевић ЧОВЕК НА БРОДУ	42
Гордана Катић ПОСЛЕ БУРЕ	43
Мирјана Ранковић Луковић ЛАЂЕ	44
Радојица Перишић БРОДОМ ОД ПАПИРА	45

Милош Јефтић	
БРОД	46
Хелена Химел	
БРОД КОЈИ НИКО НЕ ЧЕКА	47
Бранислав Видаковић	
ПРАЗНА ЛУКА	49
Гордана Влајић	
СЛАТКОВОДНА ЛЈУБАВ	51
Јадранка Витас	
ПЛОВИДБА ВОДОМ ПОД СВОДОМ.....	52
Владислав Влаховић	
БРОДОВИ И ЛЈУДИ	54
Снежана Гагулић Обрадовић	
БРОДОВИ И ЛЈУДИ	55
Драгица Ждралић	
МОРЕ БЕЗ БРОДОВА	56
Миладин Мрђеновачки	
СРЕМСКО-КАРЛОВАЧКИ БРЕГ	57
Иван Букинац	
РЕКА И ЛЈУДИ	59
Тања Ђурђевић	
* * *	60
Дарија Марковић	
ПУТОПИС СРЦА.....	61
Иван Гаћина	
ОНКРАЈ БРОДОЛОМНОГ СВЈЕТОНАЗОРА	63
Ненад Симић	
КАДА БИ МОГАО	65
Момчило Момо Тубић	
О ЈЕДНОЈ РИЈЕЦИ.....	66
Теодора Петровић	
БРОДОВИ И ЛЈУДИ	67

Милан Драшковић НАГОВЕШТАЈ	68
Гордана Жеж Лазић ПОЕТИКА БРОДОЧОВЕКА.....	69
Биљана Ристић АКО.....	70
Александра Љубисављевић БРОД У БОЦИ АКРОСТИХА.....	71
Горан Витић У ВРТЛОГУ ВЕЧНОМ ЗОРА ГДЕ СЕ БУДИ.....	72
Владимир Арсић СТАРИ БРОД.....	73
Љубисав Грујић Груја (ПР)ОТЕКЛА ЉУБАВ	74
Сандра Николић БРОДОВИ – ЧУВАРИ ДУШЕ	75
Љиљана Фијат БРОДОВИ И ЉУДИ	77
Соња Ранђеловић НА СВЕТИОНИКУ	79
Стефан Ђурић МОРЕ БЕЗ ТАЛАСА	80
Амина Хрнчић ПУЛЕНИН ПУТ.....	81
Предраг Бањеглав МРЕЖЕ БЕЛЕ.....	82
Радојица Перишић НЕСТАЈАЊЕ ДАНА	83
НЕБЕСКИ И ЗАМАЉСКИ КАРЛОВЦИ.....	85
Вучина Поповић ВИНСКА ПЕСМА.....	87
Никола Раусављевић КАРЛОВЦИ.....	88

Мирјана Штефанички Антонић НЕБЕСКИ И ЗЕМАЉСКИ КАРЛОВЦИ	89
Слободан Цвитковић ЛЕПОТЕ ШТО ТРАЈУ	90
Никица Банић РАЂАЊЕ У КАРЛОВЦИМА	91
Тијана Нашпалић НЕБЕСКИ И ЗЕМАЉСКИ КАРЛОВЦИ	92
Драгица Бека Савић И ЗЕМАЉСКИ И НЕБЕСКИ.....	93
Владимир Рапченко У ИМЕ СРЕМСКИХ КАРЛОВАЦА.....	94
Драгица Стојановић КАРЛОВЦИ	95
Инес Велинов У СЈАЈУ СРЕМСКИХ КАРЛОВАЦА.....	97
Срећко Алексић БЕСКРАЈНА ЗЕМАЉСКА ЉУБАВ	99
Јован Н. Бундало ОЈ КАРЛОВЦИ.....	100
Милка Васић Глушац НЕБЕСКИ КАРЛОВЦИ.....	102
Николина Ђеранић ЗЕМАЉСКО НЕБЕСКО.....	103
Радмила Рашић МОЈ ГРАД.....	104
Душан Мијајловић Адски ЧАРОЛИЈА КИЧИЦЕ И СТВАРНОСТИ	105
Снежана Гагулић Обрадовић НЕБЕСКИ И ЗЕМАЉСКИ КАРЛОВЦИ	107
Милан С. Косовић СРЕМСКИ КАРЛОВЦИ	109
Давид Вукмир У СРЕМСКИМ КАРЛОВЦИМА.....	110

Славица Д. Дамњановић – Саша СЛОЖИЛИ СЕ НЕБО И ЗЕМЉА.....	111
Горан Витић ЗЛАТНОРУНА.....	113
Слађана (Бранислава) Бушић НА УХУ СРЕМА.....	114
Мирко Стикић НЕБЕСКА СТРАЖА.....	115
Весна Андрејић Мишковић НА ВРТЕШКИ ЉУБИЧАСТОГ НЕБА.....	116
Гордана Стојков-Радуловић НЕБЕСКИ И ЗЕМАЉСКИ СРЕМСКИ КАРЛОВЦИ.....	118
Здравко Остојић ОДА СРЕМСКИМ КАРЛОВЦИМА.....	120
Сунчица Радуловић Торбица ОД СТРАЖИЛОВА ДО ЧЕРАТА.....	122
Снежана Марко-Мусинов ПЕСНИЧКИ ЗАВРШНИ УДАРЦИ.....	124
Снежана Тодоровић НАСЛИКАНО НА НЕБУ.....	125
Зора Анђелковић КАРЛОВЦИ МОЈИ.....	127
Бранку Радичевићу ЗОРЕ СА СТРАЖИЛОВА ЗОВУ Славко Марковић.....	129
Стефан Ђурић ЗАШТО ТУЂИНА САД МИ ЈЕ ПРЕСТО.....	130
ПРИЈАТЕЉИ ФЕСТИВАЛА.....	133
Alberto Tarantini DISCESA MARE.....	134
Алберто Тарантини СИЛАЗАК НА МОРЕ.....	135

Federico Lotito	
DI ME.....	136
Федерико Лотито	
О МЕНИ.....	137
Весна Фекете	
СИДРО... ..	138
Милојко Калосеровић	
ОНА МОЈА ЗВЕЗДА.....	139
Смиљана Божић	
ОСМЕХОМ ТУГУ СКРИВАМ	140
Мирко Димић	
НЕБЕСКИ И ЗЕМАЉСКИ КАРЛОВЦИ	142

